

**ЗАКЛАД ВИЩОЇ ОСВІТИ
«УНІВЕРСИТЕТ КОРОЛЯ ДАНИЛА»**

**Факультет суспільних і прикладних наук
Кафедра архітектури та будівництва**

На правах рукопису

Турчин Андрій Іванович

УДК: 725

**КОНЦЕПТУАЛЬНИЙ ПРОЕКТ КОНЦЕРТНО ВИСТАВКОВОГО
КОМПЛЕКСУ**

Спеціальність: 191 «Архітектура та містобудування»
Кваліфікаційна робота на здобуття кваліфікації магістра

Науковий керівник:
К.т.н., доц. Габрель М.М.

Івано-Франківськ – 2024

ЗВО «Університет Короля Данила»
Факультет суспільних і прикладних наук
Кафедра архітектури та будівництва

Освітній ступінь «магістр»

Спеціальність: 191 «Архітектура та містобудування»

ЗАТВЕРДЖУЮ

В.о. завідувача кафедри

архітектури та будівництва

Ю.В. ОГОНЬОК
"22" січня 2024 року

ЗАВДАННЯ

НА КВАЛІФІКАЦІЙНУ РОБОТУ (ПРОЄКТ) СТУДЕНТА

Турчина Андрія Івановича

1. Тема проекту: «Концептуальний проект концертно виставкового комплексу»

Керівник роботи: к.т.н., доц. Габрель М.М.

Затверджені наказом вищого навчального закладу від "26" 06 2023 року № 32/1 с.

2. Термін подання студентом роботи: 22.01.2024 року

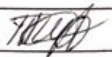

3. Вихідні дані до роботи: генплан, ситуаційна схема, мапи-схеми, фото аналіз існуючої ситуації, наукова література за темою дослідження.

4. Зміст роботи (перелік питань, які потрібно розробити):

ВСТУП: актуальність, мета роботи, завдання, предмет і об'єкт дослідження, наукова новизна, практичне значення роботи.

Розділ I. АНАЛІТИЧНИЙ ОГЛЯД.

КАЛЕНДАРНИЙ ПЛАН

№ з/п	Назва етапів кваліфікаційної роботи	Термін виконання етапів роботи	Примітка
1.	Вступ	27.06.2023 р. – 28.08.2023 р.	
2.	Розділ I. Аналітичний огляд	29.08.2022 р. – 02.10.2023 р.	
3.	Розділ II. Методика, опис, обґрунтування дослідження	03.10.2023 р. – 30.10.2023 р.	
4.	Розділ III. Передпроектні дослідження Розділ IV. Проектна частина. Висновки	31.10.2023 р. – 12.12.2023 р.	
5.	Розділ V. Охорона праці. Висновки	13.12.2023 р. – 21.12.2023 р.	
6.	Оформлення роботи та підготовка до захисту	22.12.2023 р. – 21.01.2024 р.	

Студент Турчин А.І.

Керівник роботи Габрель М.М.

АНОТАЦІЯ

Метою дослідження магістерської роботи є дослідження основних планувальних вимог до концертно-виставкових комплексів.

В першому розділі розглянуто історію виникнення та особливості виставкових комплексів.

В другому розділі розглянуто методику, опис, обґрунтування дослідження. Робота виконана відповідно до планів і напрямку дослідження кафедри «Архітектури та будівництва». Дане дослідження ґрунтується на Законах України, Кодексах та інших нормативно-правових актах.

Третій розділ представляє функціональне зонування і необхідні приміщення. Типологічну модель виставкового комплексу потрібно розробляти на одному з перших етапів проектування. Задача такої моделі є показати взаємозв'язок основних функціональних блоків будівлі.

В четвертому розділі розглянуто загальні дані. Концертно-виставковий комплекс є багатофункціональним суспільним центром із певною сферою завдань, який створює доступні умови для пізнавального та естетичного світосприйняття людини і забезпечує різноманітні функції.

В п'ятому розділі розглянуто згідно Закону України «Про охорону праці».

КЛЮЧОВІ СЛОВА: КОНЦЕРТНО-ВИСТАВКОВІ КОМПЛЕКСИ, НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ АКТИ, СУСПІЛЬНИЙ ЦЕНТР, ОХОРОНА ПРАЦІ, ЦИВІЛЬНИЙ ЗАХИСТ НАСЕЛЕННЯ.

ЗМІСТ

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ	7
ВСТУП	8
РОЗДІЛ I. АНАЛІТИЧНИЙ ОГЛЯД ЛІТЕРАТУРИ ЗА ТЕМОЮ ДОСЛІДЖЕННЯ	10
1.1. Історія виникнення та особливості виставкових комплексів	10
1.2. Світовий та вітчизняний досвід формування виставкових центрів	11
1.3. Нормативно-правова база проектування	19
Висновки до розділу I	21
РОЗДІЛ II. МЕТОДИКА, ОПИС, ОБГРУНТУВАННЯ ДОСЛІДЖЕННЯ	23
2.1. Основні методи дослідження	23
2.2. Детальний опис дослідження	26
Висновки до розділу II	28
РОЗДІЛ III. ПЕРЕДПРОЕКТНІ ДОСЛІДЖЕННЯ	30
3.1. Функціональне зонування і необхідні приміщення	30
3.2. Об'ємно-планувальні рішення	34
3.2.1. Вхідні вузли та комунікації	34
3.2.2. Висота приміщень	35
3.2.3. Конструктивні рішення	36
3.3. Специфіка технології обслуговування, ергономіка	37
3.4. Санітарно-гігієнічні та екологічні вимоги	44
3.4.1. Санітарно-гігієнічні приміщення	44
3.4.2. Повітряне середовище, температурний режим	44
3.4.3. Освітленість та інсоляція будинків і приміщень	45
3.5. Пожежна безпека	47
Висновки до розділу III	53
РОЗДІЛ IV. <u>ПРОЄКТНА ЧАСТИНА</u>	55
4.1. Загальні дані	55
4.2. Благоустрій території концертно-виставкового комплексу	56

4.3. Просторове-конструктивне рішення	56
Висновки до розділу IV	58
РОЗДІЛ V. ОХОРОНА ПРАЦІ ТА ЦИВІЛЬНИЙ ЗАХИСТ	59
5.1. Охорона праці	59
Висновки до розділу V	63
ВИСНОВКИ	64
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ	65
ДОДАТКИ	70

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ

ДБН – Державні Будівельні Норми

ДСТУ – Державні стандарти України

ЗУ – Закон України

НАПБ - Нормативний акт з пожежної безпеки

СНіП – санітарні норми і правила

ВСТУП

Актуальність дослідження. Заклади концертно-виставкових комплексів сьогодні є невід’ємною частиною в організації проведення часу людини, так як представляють собою не тільки відвідування виставки, а й комфортного проведення часу в оточенні певної кількості людей, атмосферу і несе в собі ще декілька корисних функцій.

У світі набуває попиту концертно-виставкові комплекси, які швидко реагують на потреби часу. Розвиток художньо-конструктивного рішення концертно-виставкового комплексу свідчить про новий період у культурному розвитку українців, який неминуче повинен пробитися крізь товщу універсалізму. Адже саме в цих установах, можна сказати, формується, розвивається та поширюється загальнокультурний рівень громадян.

Мета дослідження: дослідити основні планувальні вимоги до концертно-виставкових комплексів.

Завдання кваліфікаційної роботи:

- постановка проблеми;
- вивчення і аналіз існуючих архітектурних стилів концертно-виставкових комплексів;
- з’ясувати особливості проектування будівель концертно-виставкових комплексів;
- визначити оптимальне планування та зонування для перебування людей в концертно-виставкових комплексах;
- розробка проектного рішення на теоретичному і практичному рівнях.

Вибір цілей і завдань визначили методологію дослідження, засновану на синтезі вивчення і аналізі проблеми на теоретичному, історичному, аналоговому рівнях.

Також при розробці проекту необхідно вирішити комплекс завдань, що відносяться до архітектурно-планувального вирішення будівлі та його впливу на формування навколишньої забудови та розвитку інфраструктури:

- досягнення можливості вибору варіантів орієнтації концертно-виставкових комплексів для підвищення естетично-функціональних якостей забудови;
- використання нестандартних підходів до вибору архітектурного образу будівлі, формування виразної пластики і силуету, зв'язок проектованої будівлі з оточуючим середовищем;

Об'єкт дослідження: концертно-виставковий комплекс.

Предмет дослідження: проект концертно-виставкового комплексу.

Методи дослідження. теоретичні: вивчення літературного аналізу джерел і матеріалів досліджень, що стосуються концертно-виставкових комплексів, архітектурно-планувальної організації даних будівель; вивчення та аналіз світового та вітчизняного досвіду проектування і будівництва концертно-виставкових комплексів; **емпіричні:** спостереження, порівняльний аналіз, метод аналогій, експериментальне проектування.

Наукова новизна одержаних результатів дослідження вперше:

1. **виявлено і охарактеризовано** особливості параметричної архітектурно-планувальної концертно-виставкового комплексу;
2. **розроблено і теоретично обґрунтовано** особливості архітектурного середовища концертно-виставкового комплексу;
3. **удосконалено** методику архітектурного проектування концертно-виставкового комплексу;

4. одержали подальший розвиток методи і прийоми архітектурно-планувальної організації концертно-виставкового комплексу.

Структура й обсяг роботи. Робота складається зі вступу, п'яти розділів, висновків, списку використаних джерел і додатків. Обсяг роботи – (70) сторінок основного тексту, список використаних джерел (5) сторінок, додатки.

РОЗДІЛ І. АНАЛІТИЧНИЙ ОГЛЯД ЛІТЕРАТУРИ ЗА ТЕМОЮ ДОСЛІДЖЕННЯ

1. Історія виникнення та особливості виставкових комплексів

У Сполучених Штатах Америки "виставкові центри", як правило, є установами, діяльність яких спрямована на виявлення, створення та доступності мистецтва для творчих людей. Іншим різновидом арт-центрів є будівлі, які орендуються художникам, галереям або організаціями, які пов'язані з мистецькою діяльністю.

У Великій Британії центри мистецтва виникли після Другої світової війни. Виставкові салони поступово еволюціонували: від місць для середнього класу до 60х і модних альтернативних центрів 70-х років до осередобслуговування всієї громади за допомогою програми забезпечення доступу користувачів інвалідних візків та людей з особливими потребами у 1980-х роках.

У Європі більшість виставкових салонів перебувають на частковому урядовому фінансуванні, оскільки вважається, що вони позитивно впливають на суспільство та економіку відповідно до філософії моделі Рейнланд. Багато з цих організацій спочатку розпочалося у 1970-х, 1980-х та 1990-х роках, як відрядження, і пізніше було легалізовано.

Перший артцентр в Україні був відкритий 16 вересня 2006 року в Києві Фондом Віктора Пінчука та названо PinchukArtCentre. Цей виставковий салон став наймасштабнішим осередком сучасного мистецтва в Східній Європі. Основним завданням діяльності PinchukArtCentre є модернізація української художньої сфери.

PinchukArtCentre реалізує міжнародну програму виставок, семінарів, майстер-класів, здійснює підтримку культурних проектів та володіє колекцією робіт сучасного мистецтва, яка налічує понад 400 експонатів.

На сучасному етапі розвитку суспільства очевидна потреба в архітектурному просторі для активізації художнього і духовно-образного розвитку у сфері мистецтва, для формування повноцінної творчої особи і

естетично виразною середовища. Особливе місце займають питання доступності мистецтва широкому споживачеві, перетворення культурного дозвілля на норму життя, а людини-в творця. В даний час у всьому світі арт-центри одні з основних типів багатofункціональних експозиційних споруд. спеціалізованих Арт-центр (Центр мистецтва) універсальних просторів, призначених для організації взаємозв'язаних, різних по характеру, творчих процесів художньої сфери Будівлі, що об'єднують декілька функцій, с оптимальними спорудами для експонування творів сучасного мистецтва; виступають як посередник між художниками, аудиторією і суспільством. Вони функціонують як багатобічний динамічний інститут, як активний культурний центр, що включає безліч міждисциплінарних художніх програм, У вирішенні архітектурно-планувальної організації арт-центру загальними с питання орієнтації в просторі і зручності функціональних зв'язків, побудови сценарію руху відвідувача, можливість трансформації і подальшого розвитку простору.

Аспекти композиційно-планувальних рішень, технічного музеїв, музейних технологій, наукової організації праці, зберігання фондів, автоматизації технологічних процесів, конструктивних рішень, економіки це комплекс оснащення будівництва, мережевої організації, та інші питання стосовно музеїв тамузеїв та культурно-дозвіллевих споруд досліджувалися вченими впродовж багатьох років.

1.2. Світовий та вітчизняний досвід формування виставкових центрів

Цікавим є зарубіжний досвід створення різних видів центрів мистецтва, особливості формування інтер'єрів різноманітних типів культурно-просвітницьких та видовищних будівель, оскільки мистецький центр, як окрема типологічна одиниця, виник із синтезу багатьох вже існуючих типів і тому йому притаманні риси багатofункціональних комплексів.

Сучасна галерея Тейт (TateModern) (рис.1.1) галерея модерністського і сучасного мистецтва в Лондоні, в якій виставляють національну колекцію

британського мистецтва з 1500 року по сьогоднішній день. У галереї знаходиться колекція творів світового мистецтва, створених з 1900 року. Як одна з найбільших у світі галерей сучасного мистецтва, TateModern охоплює 7 захоплюючих поверхів сучасного мистецтва. Пробираючись через цей гігантський простір, ви потрапите до різноманітних архітектурно унікальних кімнат, які оживають різними мистецькими рухами, починаючи від сюрреалізму та мінімалізму і закінчуючи повоєнною абстракцією.

Навіть вхід у Tate Modern - це унікальний досвід. Коли ви увійдете з боку берега, ви зануритесь у величезний простір, відомий як Турбінна зала. Незважаючи на те, що в цьому районі колись жили генератори електроенергії, з тих пір він був перетворений на галерею для колосальних творів мистецтва заввишки до п'яти поверхів.

Центр Жоржа Помпиду (фр. CentreGeorges-Pompidou), Центр Помпиду або Бобур. Діяльність центру спрямована на вивчення і підтримку сучасного мистецтва і мистецтва ХХ століття в різноманітних його проявів (Образотворче мистецтво, танець, музика тощо.) Архітектори проекту РенцоПіано і Річарда Роджерса.Центр Помпиду, який насправді називають "Національним центром культури та мистецтва Жоржа Помпиду", знаходиться поблизу Форуму Галлеса, саме в районі "Бобур". Він відомий переважно своїми хорошими ресторанами та пабами, і кожен відвідувач має приємні спогади про затишну годину з келихом вина в мальовничих околицях.Джордж Помпиду, колишній президент, створив центр як культурний центр. Відомі архітектори Річард Роджерс, Ренцо Піано та ДжанфранкоФранчіні спроектували Помпиду у свої часи, і він був остаточно відкритий у 1997 році. Він виявляється досить хаотичним, оскільки все, що постачає будівлю, як електроенергія, вода, ескалатори та навіть вентиляційні системи, було побудовано зовні, так що з внутрішньої сторони будівлі стіни можна пересувати і змінити за бажанням, футуристичний дизайн і хаотична концепція теж вдало вписались в інтер'єр закладу.

Музей Гугенхайма в Більбао - музей сучасного мистецтва в Більбао. Іспанія. Знаходиться на березі річки Нервьон. У музеї розміщені постійні експозиції, також організують тимчасові виставки як іспанських, так і зарубіжних художників.

Музей спроектований американсько-канадським архітектором Френком Генрі і був відкритий для публіки в 1997 році. Будівля музею побудовано в стилі деконструктивізму і нагадує футуристичний космічний корабель або незвичайне морське судно. Облицювання стін складається з тисяч титанових пластин загальною площею 24 000 кв.м, що нагадує рибну луску. У денний час будівля переливається матовим металом, а на заході стає золотим. Центральний атриум нагадує величезний металевий квітка, від нього розходяться «пелюстки», в яких знаходиться ряд послідовно прилеглих приміщень для виставок. Загальна площа виставкових площ займає 11 000 кв. м, експозиції представлені в 19 галереях. Найбільша галерея має площу 3900 кв.м, тут представлена інсталяція Річарда Серра «Матерія часу». Вона являє собою 8 монументальних скульптур, що нагадують лабіринти. Дана інсталяція створювалася скульптором протягом 9 років і відзначена престижною нагородою Принца Астурійського.

Серпентайн Саклер, Великобританія - є комплекс галереї загальною площею 900 кв. м складається з двох об'єктів історичної будівлі арсеналу, колишнього порохового складу, який побудований на початку XIX століття і сучасної споруди. Нова будівля галереї в 2013 році спроектована Захою Хадід, яка у властивій їй манері вигнула корпус галереї. В результаті Хадід розробила скловолокнисту хвилясту прибудову, яка витончено контрастує з жорсткими формами самої будівлі в класичному стилі. Але еkleктичному Лондону не звикати до таких контрастів.

За розробку підсвічування Серпентайн Саклера відповідає італійська фабрика Artemide. Спеціально для цього проекту були розроблені світильники на базі вже існуючих в портфоліо фабрики світильників серії Ego. У підстави

колон конструкції встановлені спрямовані прожектори Ego 90 і Ego 150. Як завжди, Artemide змогла створити дивовижний архітектурний світ, ідеальний для поставленого завдання і зробити це ергономічно і з використанням енергозберігаючих світильників.

У США центри мистецтв є установами, пристосованими для виробництва, демонстрації, і мистецтва відкритого доступу для людей, які цікавляться мистецтвом. Другий тип американських арт-центрів - це будівля, в якому приміщення орендують художники, галереї або компанії, залучені в художній процес.

Був заснований в 1977 році Маршів Такер (Marcia Tucker, 1940-2006), яка працювала до цього куратором відділу живопису і скульптури в Музеї Уїтні, НьюЙорк Щорічно в Новому тому музеї організовують не менш як шести великих виставок, персональних. Новий музей - єдиний музей, який має на меті просувати нове мистецтво та нові ідеї, і єдиний музей у Нью-Йорку, присвячений виключно міжнародному сучасному мистецтву. Заснований у 1977 році, Новий музей був задуманий як центр виставок, інформації та документації про живих художників, чиї роботи ще не мали широкого загального огляду та критичного сприйняття. Він має унікальну історію заснування куратором - Марсією Такер - у якої не було ні особистих ресурсів, ні колекції, просто велика винахідливість і пристрасть до культури життя.

На початку свого існування Музей лежав десь між низовим альтернативним простором та великим музеєм, присвяченим перевіреним історичним цінностям.

На рівні вестибюлів робота музею особливо очевидна. Зовні можна побачити весь нижній поверх крізь скляну площину висотою майже 15 футів і простягається в ширину ділянки. З цієї скляної стіни відкривається навіть закулісний вид на область завантаження. На трьох основних рівнях галереї (другому, третьому та четвертому поверхах) простори без колон створюють

надзвичайну відкритість та плинність. Різна висота стель у кожній галереї надає більше візуального інтересу.

Сліди галерей варіюються від інтимних до великих, але завдяки різній висоті стель усі галереї займають однаковий обсяг. "Різна висота стель у кожній галереї Нового музею надає більше візуального інтересу".

Китайський конгресно - виставковий комплекс - це найбільш модернізований виставковий центр в Азії і найбільший комплекс в світі.

Унікальний дизайн комплексу Пажоу нагадує хмаринку, яка нависає над рікою.

CantonFair Complex складається з 13 павільйонів площею 10 000 м² кожний. Приміщення кожного павільйону є універсальним та може бути підлаштовано під будь-яку виставку. В середині павільйон-просторе, світле приміщення з опорними колонами та високими стелями. Також у споруду проникає багато денного світла через великі вікна з двох сторін. Внутрішній простір кожної виставки формується порізно залежно від виду виставки. На виставках використовуються збірні та мобільні стенди.

Основними матеріалами для стендів є металевий каркас та матеріали наповнювачі: ПВХ з надрукованою рекламою, пластик, оргскло, акрил тощо. Використання такого роду стендів є доречним на великих виставках через свою дешевизну, легкість та стійкість, багаторазовість, та зручність монтажу і демонтажу. Також використання таких матеріалів є раціональним через можливість трансформації конструкції.

Щодо колірної гамми- основним кольором є світло-сірий. Такого кольору в приміщенні стіни, підлога та колони. Стеля у павільйоні чорного кольору з вмонтованою в неї точковою підсвіткою. Акцентним кольором у даному приміщенні слугує червоний. По-перше, червоний колір вигідно виділяється на сірому фоні, а подруге цим кольором організатори звертають увагу відвідувачів на певну інформацію. Цікаво, що сама виставка не може похизуватися

різнобарв'ям вивісок кожної окремої компанії. Усі фірми-учасники витримують певний стиль виставки: кожна вивіска виглядає однаково та є однакового червоного кольору. Такий прийом ставить усіх учасників в рівні умови та створює враження єдності учасників виставки.

На території занедбаної електростанції в німецькому місті Луккенвальде художники і арт-активісти Пабло Вендель і Хелен Гернер облаштували арт-центр E Werk Luckenwalde. Тут розташується виставковий простір, а також працюватимуть майстерні та студії художників. Відкриття нового арт-простору заплановано на 14 вересня.

Будівля електростанції було побудовано в 1913 році, і пропрацював підприємство до 1989-го - року, коли відбулося падіння Берлінського муру. Потім споруда довгий час пустувала - і ось, настав час переродження. Найбільшим приміщенням арт-центру стане виставковий зал: він розташується на 350 квадратних метрах колишнього турбінного залу. Також творці простору обіцяють, що центр E Werk Luckenwalde перетвориться в точку тяжіння художників, які зможуть творити в спеціальних майстернях, обладнаних усередині культурного хаба.

Цікаво, що новий арт-центр буде вирішувати і важливі екологічні питання. Місцеві підприємства пообіцяли постачати сюди деревину, з якої буде вироблятися енергія для E-Werk Luckenwalde.

Тобто майданчик сама забезпечить себе енергетичними ресурсами без шкоди для навколишнього середовища.

Руперт - це незалежний центр мистецтва, що фінансується державою, резиденцій та освіти, розташований у Вільнюсі, Литва.

Rupert працює з 2012 року.

Місія Руперта полягає у встановленні тісної співпраці між художниками, мислителями, дослідниками та іншими діячами культури за допомогою трансдисциплінарних програм та резиденцій. Руперт прагне інтегруватися до

соціального та культурного життя Вільнюса та Литви, зберігаючи при цьому сильну міжнародну увагу.

Руперт проявляє цю місію через три пов'язані програми: програму проживання, програму альтернативної освіти та державні програми. Усі вони присвячені створенню платформ для розмов, досліджень та навчання.

За допомогою цих програм Руперт підтримує місцевих міжнародних мислителів у реалізації їх проектів та налагодженні їх творчої практики на міжнародному рівні.

Найбільшим в Україні є Міжнародний виставковий центр, що знаходиться у Києві.

Це велике, просторе та універсальне приміщення. Стіни, колони, стеля та підлога є дуже світлого сірого відтінку, що складає враження безмежного простору. Стеля будівлі має цікаву динамічну форму хвилі, на поверхні якої знаходяться ферми з вмонтованим у них освітленням білого кольору. Денне світло потрапляє до приміщення через ряд вікон, які розташовані майже під стелею. Також приміщення містить стійки рецепції в колір до стін та екрани для демонстрації реклами. Статичних елементів у цьому приміщенні немає: усі меблі змінюють своє положення залежно від заходів, що там проводяться. Стенди складаються з алюмінієвого каркасу та наповнювачів - ПВХ, пластик, але за бажанням фірми замовляють та привозять із собою свої фірмові стенди. В цілому дизайн інтер'єру у цьому приміщенні залежить від виставки, яка там проходить та від стендів, які для цього використовуються.

PinchukArtCentre був відкритий 16 вересня 2006 року в Києві. Основне завдання діяльності арт-центру є модернізація української художньої сфери. Центр організовує міжнародну програму: виставок, майстер-класів, семінарів, здійснює підтримку культурних проектів та володіє колекцією робіт сучасного мистецтва, що нараховує більше 400 експонатів. Архітектурний проект та дизайн внутрішнього простору арт-центру був розроблений французьким архітектором Філіпом Кіамбаретто. Центр розташовано на 6

поверхах і він об'єднує виставкові зали на 4-х поверхах, зали video-lounge і кафе на 6-му поверсі, а також адміністративну частину. Загальна площа арт-центру складає понад 3000 кв.

Щербенко Арт Центр був заснований в 2012 році Мариною Щербенко на базі галереї BottegaGallery (2008-2014). Головною своєю місією артпростір обрав будівництво моста між професіоналами мистецтва і широкою аудиторією глядачів. За 5 років він зарекомендував себе як центр для експонування робіт визнаних майстрів та дослідницька інституція, що вивчає експериментальне мистецтво молодих художників.

У стінах ЩАЦ проводяться майстер-класи, лекції, а також конкурс для починаючих авторів «МУХі».

M17 - центр сучасного мистецтва в Києві, який щорічно приймає близько 200 тисяч гостей. Центр відкрився в 2010 році, з того часу тут були реалізовані тисячі культурних і розважальних проєктів - виставки, лекторії, творчі майстерні, кінопокази та фестивалі. У галереї постійно проходять виставки як початківців, так і вже що здобули популярність художників України та інших країн.

З центром Щербенко постійно співпрацюють кілька десятків художників, але куратори на цьому не зупиняються: один з проєктів галереї присвячений пошуку нових талантів. Крім того, велика увага тут приділяють освітнім проєктам - в арт-центрі працюють студії малювання для дітей і дорослих, проходять лекції та зустрічі на найрізноманітніші теми. Одним з таких проєктів став цикл «Художники про літературу», де відомі київські митці міркували про різних літературних творах.

Арт-центр M17.

Архітектори переробили оболонку будівлі. Спершу фасад закрили тлом із пофарбованого в біле металу. Ідея полягала в тому, аби спрямувати джерело світла на тло, а не на людину.

На деякій відстані змонтували перфоровані панелі з цинкованої сталі. Внутрішній дворик архітектори оздобили стоп-кадрами з анімації логотипу. До виставки тут створили мурал із мапою світового авангарду.

Арт-простір «Вежа» – це арт-простір в лівій вежі головного корпусу КПІ ім. Ігоря Сікорського. У 2013 році його створили студенти та викладачі, пройшовши довгий шлях від гранту Nescafe та підтримки адміністрації КПІ до додаткового залучення проектів ГБ.

Крок за кроком ліва вежа ставала більш затишною і зручною для творчості та відпочинку студентів. Арт-простір «Вежа» – це простір для студентів, в якому кожен може провести безкоштовний захід для всіх охочих або долучитися до подій, що уже проводяться. У «Вежі» проходять такі заходи: музичні джеми, квартирники, художні вечори, вечори настільних ігор, лекції та багато іншого.

Таким чином, в ході аналізу світового та вітчизняного досвіду, в рамках сформованих початку ХХ-ХХІ століття архітектурних прототипів позначилися три напрямки формування центрів- глядацьке, освітнє, виставкове. Центр сучасного мистецтва Soviart.

Soviart – недержавна організація в галузі образотворчого мистецтва. Розпочавши свою виставкову роботу у 1987 році, Soviart реалізував такі проекти: - І Радянсько-Американська виставка сучасного мистецтва. - Фотовиставка WorldPressPhoto (Всесвітній конкурс фотографії). - Виставка молодих художників неформального мистецтва "21 погляд". - Фундаментальна виставка "Українське малАРТство 60-80 років". - Виставка українських і данських жінок-художників MissArt.

Протягом 10 років Soviart проводив культурну програму Києва з містомпобратимом Оденсе (Данія). Всього за 20 років проведено більш як 200 виставок у Києві, Харкові, Одесі, Донецьку, Дніпропетровську, Запоріжжі, Херсоні, Сімферополі, Луганську, Тбілісі, Москві, Таллінні, Далласі, Мюнхені,

Магдебурзі, Оденсе, Орхусі, Копенгагені (Данія), Шарджі. Soviart продовжує програму показів національних культурних цінностей за кордоном.

1.3. Нормативно-правова база проектування

При проектуванні виставкового салону слід виконувати такі загальні вимоги і керуватися положеннями:

ДБН В.2.2-3, ДБН В.2.2-4, ДБН В.2.2-5, ДБН В.2.2-10, ДБН В.2.2-11,
ДБН В.2.2-13, ДБН В.2.2-15, ДБН В.2.2-16, ДБН В.2.2-17, ДБН В.2.2-18,
ДБН В.2.2-20, ДБН В.2.2-23, ДБН В.2.2-24, ДБН В.2.2-25, ДБН В.2.2-26 та ДБН
В.2.2-28, ДБН В.2.3-15.

Розміщення виставкових салонів, їх місткість і тип слід передбачати, керуючись перспективними схемами розвитку генеральних планів районів з урахуванням як нового будівництва, так і реконструкції підприємств, що діють, з можливою зміною їх спеціалізації, тобто багато залежить від інфраструктури самого району, де буде розміщений сам заклад.

Присутність парковки для автомобілів, мотоциклів, велосипедів і іншого транспорту для пересування розміщуваного на території виставкового салону визначається ДБН В.2.3-15 та завданням на проектування або проектом.

На території салону слід передбачити доріжки для пішоходів, добре освітленої території, озелененої території і місця для відпочинку.

Елементи ділянки повинні бути доступні для людей із обмеженими можливостями згідно з вимогами ДБН В.2.2-17: Доступні для МГН у яких реалізований комплекс архітектурно-планувальних, інженерно-технічних, ергономічних, конструкційних і організаційних заходів, що відповідають нормативним вимогам щодо забезпечення доступності і безпеки МГН.

Згідно ДБН В.2.2-16:2019 Культурно-видовищні та дозвільні заклади сказано, що приміщення будівель культурно-видовищних закладів поділяються

на функціональні комплекси групи приміщень, об'єднаних нерозривними технологічними зв'язками: — приміщення комплексу для глядачів, приміщення демонстраційного комплексу: зала для глядачів, виставкове приміщення, приміщення технологічного забезпечення виставкової зали, приміщення технологічного забезпечення кіно-показу; приміщення, що обслуговують залу: приміщення для творчого і технічного персоналу, склади; - адміністративно-господарські приміщення; - виробничі приміщення; для відпочинку і розваг, лекційноінформаційні.

Площу залу для глядачів (включаючи балкони, ложі, бельетажі і яруси) слід — включаючи визначати в межах огорожувальних конструкцій: для кінотеатрів естраду; для театрів, клубів, центрів дозвілля.

Об'ємно-планувальна організація інтер'єра культурно-видовищного центру дозвілля.

Об'ємно-планувальна організація приміщення має три складові: членування простору приміщення; планування рівнів підлоги і стелі; розміщення освітлення та меблів та обладнання. Членування простору можливе за допомогою колон, арок, балюстрад, перегородок різної висоти, декоративних екранів, а також перепадів рівнів підмін.

Зміна рівнів підлоги і стелі може бути зумовлена функціональними процесами чи художньо-декоративною метою. При цьому можлива зміна не лише рівня, а й кольору.

Не допускається зміна рівнів підлоги на транзитних шляхах та шляхах евакуації. Меблі та обладнання мають розміщуватися з урахуванням антропометричних параметрів людини, а також створювати зручні умови дня реалізації функціональних процесів.

Кольорове рішення інтер'єра культурно-видовищного центру дозвілля. Головною умовою колористичного рішення будь-якого приміщення громадської будівлі і візуально-психологічна відповідність кольору та

функціональною призначення приміщення. Так, приміщення вестибюлів і торгових залів мають вирішуватися в нейтральних, пастельних тонах.

Наприклад В залах фойє, кафе і ресторанів доцільно робити яскраві кольорові акценти. Зали нічних клубів можуть, вирішуватися як в темних, так і в яскравих кольорах и залежності від їх загальної тематики. В будь-якому разі застосовані кольори мають, гармонійно поєднуватися між собою і не справляти агресивного впливу на психоемоційний стан людини (рис.1.18).

Також при проектуванні виставкового салону,буливраховані такі нормативні документи:

ДБН А.2.2-23:2009,ДБН А.2.2-25:2009, ДБН А.2.2-3-2004,ДБН А.3.1-52009,ДБН В.1.2-14-2008, ДБН А.2.1-1-2014, ДБН А.2.2-3-2014,ДБН Б.2.2-12:2018, ДБН Б.2.2-5:2011, ДБН Б.1.1-7:2016

Висновки до розділу I

Основною функцією арт-центрів є розвиток культурно-освітнього рівня громадян різної вікової категорії. Формування арт-центрів на базі громадських приміщень є доцільним через їх вигідне містобудівне розміщення, усталену транспортну доступність та вже розроблені технічні комунікації.

Арт-центри розглядаються як комплексне полісередовище. У їх складі виділяють зони: виставково-експозиційну, концертну, лекційну, глядацьку, розважальну, саморозвитку та зону самовдосконалення. Доцільно додатково при необхідності включати також ще зони: спілкування, харчування, рецепції, гардеробну та технічних приміщень.

В ході аналізу світового та вітчизняного досвіду, в рамках сформованих архітектурних прототипів позначилися три напрямки формування центрів-глядацьке, освітнє, виставкове.

На початку розробки дизайн-проекту важливим є приділення уваги саме функціональному призначенню кожної виділеної зони, з подальшим розподілом на більш дрібніші, так звані тематичні зони. Розробляючи інтер'єри арт-центрів, на основі громадських приміщень, необхідно дотримуватися вимог щодо їх акустики та звукоізоляції. А також прискіпливо підходити до організації художньоколеристичних рішень. Саме ці аспекти відіграють важливу роль в процесі досягнення психологічного комфорту при перебуванні відвідувачів.

Слід враховувати нормативно правові документи для даного типу закладу, оскільки він є багатофункціональним і несе в собі не одну, а відразу декілька функцій, відносно них і слід підбирати нормативно-правову документацію.

РОЗДІЛ II. МЕТОДИКА, ОПИС, ОБҐРУНТУВАННЯ ДОСЛІДЖЕННЯ

Робота виконана відповідно до планів і напрямку дослідження кафедри «Архітектури та будівництва». Дане дослідження ґрунтується на Законах України, Кодексах та інших нормативно-правових актах.

2.1. Основні методи дослідження

Методологія як поняття в цілому позначає вчення про структури, логічну організацію, методи та засоби діяльності, зокрема, архітектурної.

У рамках загальної методології виділяють методологію науки, вчення про принципи побудови, форми і способи наукового пізнання.

Метод – це спосіб розв'язання конкретного завдання, сукупність прийомів або операцій практичного або теоретичного освоєння дійсності.

Методика – це послідовність виконання певних дій для вирішення поставленого завдання в рамках певного методу.

Методологія архітектури (за визначенням Ю. Евреєнова) – це, по-перше, галузь наукового знання, яка вивчає засоби, передумови і принципи організації пізнавальної і практично перетворює архітектурної діяльності, по-друге, до методології архітектури відносять сукупність засобів, прийомів, принципів і підходів, які використовуються в різних видах архітектурної діяльності.

Під час розробки проекту концертно-виставкового комплексу ми використовували методіку, яка включає низку відомих і випробуваних наукових методів дослідження містобудівного об'єкту з їх поділом на проведення натурних та камеральних досліджень.

Методичною основою роботи було послідовне виконання дослідницьких завдань на трьох рівнях: експериментальному, який включав зіставлення і порівняння всього комплексу історичних матеріалів різних періодів і

результатів натурних обстежень існуючого стану; пофакторного аналізу розпланувально-композиційної структури школи на всіх етапах розвитку; узагальнення результатів дослідження шляхом побудови моделі архітектурно-планувальної організації концертно-виставкового комплексу.

Разом із ним ми використали еволюційний принцип, який трактує архітектуру, як динамічне явище, що проходить розвиток від стилю до стилю, від ідеї до ідеї, а також прогнозує її майбутній розвиток.

Серед методів емпіричного дослідження застосовували методи спостереження й порівняння (об'єктів, явищ, рис архітектури). На емпірично-теоретичному рівні застосовувалися такі методи: метод індукції (перехід від часткового до загального) та метод дедукції (використання загального для дослідження конкретного), структурний аналіз (поділ предмета дослідження на складові елементи) та синтез (об'єднання окремих рис і частин в єдине ціле), абстрагування (відхід від несуттєвих властивостей і зв'язків і виділення кількох, важливих для подальшого дослідження).

Серед методів теоретичних досліджень, ми використали ідеалізацію, що полягає в конструюванні ідеальних об'єктів, наприклад, ідеальних рис архітектури, таких як універсальність, багатофункціональність. Під час проведення системного аналізу, який передбачає комплексне дослідження великих і складних об'єктів та систем, як єдиного цілого і функціонування всіх його елементів, виникла ідея створити концертно-виставковий комплекс.

При проведенні досліджень, бралися до уваги такі критерії як:

- будівельні матеріали (бетон, дерево, мідь, алюміній, пластмаси, скло);
- принципи будівництва (використання готових деталей, ступінь механізації роботи, індивідуальне виконання);
- конструктивні засоби (великопролітні металеві конструкції, висячі сталеві троси, бетонні ґратчасті перекриття,) та технічні умови;
- принципи проектування будівель (наприклад, функціоналізм);

- принципи планування (вільне) та формотворення (регулярне-нерегулярне);
- інші пріоритети: зв'язок з природою, зв'язок з навколишнім середовищем (збереження навколишнього середовища),
- колір, світло та ін.
- тектоніка, конструкція і матеріали;
- функціональне розв'язання, планування і простір;
- композиція та естетика: пропорційність, цілісність, симетрія, ритм, метр, модуль.

У ході дослідження аналізувалися як бібліографічні, джерела, так і наявні емпіричні дані у вигляді архітектурних, містобудівних артефактів (пам'ятки містобудування і архітектури). Тому, застосовано і методи виключно емпіричних досліджень, такі, як спостереження, натурні дослідження, порівняння, статистичний метод та картографування.

В даній роботі використовувалися системні дослідження, які являють собою сукупність наукових і технічних теорій, концепцій і методів, у яких об'єкт моделювання розглядається як система. З огляду на загальну теорію систем, вихідні положення розробки концепції спираються на два базових принципи:

- принцип системності – розгляд міського середовища населеного пункту з позицій системного цілого і його закономірностей, відбиття погляду на об'єкти, явища й процеси середовища як на систему з усіма властивими їй закономірностями;
- принцип ізоморфізму – наявність однозначної (ізоморфізм) або часткової (гомоморфізм) відповідності структури однієї системи структурі іншої, що дозволяє моделювати ту, або іншу систему за допомогою іншої, подібної їй в тому, або іншому відношенні.

Під час проведення аналізу і діагностики стану і концертно-виставкового комплексу (будова, функції, властивості, зміни), було визначено цілі і здійснено прогнозування його трансформації, які базувалися на теоретичних містобудівних категоріях:

- структура;
- організація;
- генезис;
- композиція, кожна з яких має просторову, функціональну і латентну складові (у сукупності забезпечуючи планувальний синтез).

Виконано багатофакторний аналіз змін концертно-виставкового комплексу, з часу створення і до наших днів, виділяючи три основних його компоненти:

- розвиток функціональної структури виставкових комплексів;
- розвиток композиційної структури виставкових комплексів;
- розвиток розпланувальної структури виставкових комплексів.

Окремо проводився аналіз розпланувальної та просторої організації системи концертно-виставкового комплексу, щоб забезпечити дану споруду такими якостями, як: привабливість, місткість, зручність, компактність, ефективність і комфортність для відвідувачів концертно-виставкового комплексу.

2.2. Детальний опис дослідження

Мета дослідження:

- визначити основні принципи архітектурно-планувальної організації забудови території.
- дослідження світового досвіду принципів будівництва виставкових комплексів.

- аналіз потреби у будівництві концертно-виставкового комплексу в конкретному регіоні.

Дослідження і формування архітектурно-планувальної організації концертно-виставкових комплексів передбачає три етапи:

- перший етап: аналіз стану вивчення і теоретичних розробок формування і архітектурно-планувальної організації; виявлення особливостей практики історичного і сучасного розвитку в галузі будівництва;
- другий етап: визначення основних сучасних вимог до будівництва концертно-виставкових комплексів; дослідження новітніх технологій у використанні матеріалів для будівництва; побудова гіпотетичної моделі сучасного концертно-виставкового комплексу.
- третій етап: розроблення проекту концертно-виставкового комплексу.

Розглядаючи методику дослідження як сукупність прийомів, засобів, порядку їх застосування та інтерпретації отриманих з їх допомогою результатів визначені основні методи дослідження – порівняльного, кількісного і якісного аналізу, логічного і гіпотетичного моделювання, синтезу та інших.

Прийнята структура, мета і завдання дослідження також вплинули на застосування методів дослідження відповідно до питань, які розглядаються у кожному з розділів роботи.

Метод кількісного і якісного аналізу з попереднім визначенням основних груп об'єктів застосовано головним чином при розгляді питань про сучасний стан дослідження і теоретичних розробок, а також виявлення особливостей їх формування і розвитку. Цей же метод застосовано і при розгляді чинної Законодавчо-нормативної бази України в галузі архітектури і містобудування.

Методи кількісного, якісного, і порівняльного аналізу застосовані при виявленні основних чинників, що визначають архітектурно-планувальну організацію будівництва концертно-виставкового комплексу, а також основні функції виставкових комплексів.

При вирішенні поставлених завдань виникла потреба застосування, крім методів аналізу, також інших методів дослідження – синтезу, гіпотетичного моделювання тощо.

Методи кількісного аналізу, синтезу і гіпотетичного моделювання застосовані при дослідженні питань будівництва концертно-виставкового комплексу.

При проведенні дослідження були використані різні методи відповідно до поставленої мети і завдань:

- комплексний аналіз та систематизація наукової, науково-методичної, ілюстративної літератури та нормативних документів, які стосуються теми дослідження;
- порівняльний аналіз архітектурно-планувальних, функціональних, містобудівних та естетичних якостей завдання;
- логічне моделювання для визначення чинників впливу, закономірностей, тенденцій та принципів;
- гіпотетичне моделювання функціонально-планувального та архітектурно-просторового вирішення завдання;
- синтез найбільш ефективних вирішень елементів архітектурно-планувальної організації.

Висновки до розділу II

Філософський словник визначає "метод" як засіб досягнення мети, сукупність прийомів або дій для практичного чи теоретичного освоєння дійсності. Методи - це засоби пізнання, якими користуються дослідники для пошуку гіпотез та їх відкриття; способи - це принципи, вимоги, правила та системи, що використовуються для досягнення поставлених цілей.

Носій методу - це людина, яка знає, як і в якій послідовності виконувати певні дії для вирішення певних завдань.

Метод пізнання або дослідження - це специфічний процес, що складається з певних дій або операцій, за допомогою яких здобуваються і демонструються нові наукові знання.

Методи дослідження класифікуються за рівнем знань - емпіричні та теоретичні, за функцією, яку вони виконують у репрезентації - на методи систематизації, пояснення та передбачення, а також за конкретними галузями досліджень - фізичні, біологічні, соціальні, технологічні тощо (25).

Загалом методи дослідження можна розділити на загальнонаукові (тобто емпіричні та теоретичні методи дослідження) та спеціалізовані методи, що використовуються в конкретних наукових галузях.

Загальні методи дослідження можна розділити на три основні групи: емпіричні методи дослідження (спостереження, порівняння, вимірювання, експеримент і моніторинг); теоретичні методи дослідження (сходження від абстрактного до конкретного, ідеалізація, уявний досвід, формалізація, аксіоматичні або індуктивно-аксіоматичні методи). Загальні методи, що використовуються на емпіричному та теоретичному рівнях дослідження (абстрагування та конкретизація, аналіз, синтез, індукція, абстрагування, дедукція, моделювання, аналогія, історичний та логічний методи, діаграматичний метод).

Тому магістерська робота ґрунтується на результатах практичних і наукових досліджень світових і національних експертів у своїй галузі.

РОЗДІЛ III. ПЕРЕДПРОЕКТНІ ДОСЛІДЖЕННЯ

1. Функціональне зонування і необхідні приміщення

Типологічну модель виставкового комплексу потрібно розробляти на одному з перших етапів проектування. Задача такої моделі є показати взаємозв'язок основних функціональних блоків будівлі. До складу виставкового комплексу можуть входити такі групи приміщень і служб: приймально-вестибюльна, культурно-дозвільна, інформаційна, побутового обслуговування, підприємств харчування, підприємств торгівлі, ділової діяльності, адміністрації і служб експлуатації, приміщень обслуговування.

За функціональним призначенням приміщення об'єднуються в житлову, громадську та службово-господарську частини.

При цьому основними складовими є стаціонарна і громадська. За рахунок різного розташування вирішення цих частин створюються різні об'ємно просторові структури комплексу.

При плануванні центру особливе приділяється правильному функціональному зонування території! Просторова структуру центру повинна забезпечувати чіткий поділ потоків гостей, обслуговуючого персоналу і відвідувачів блоків громадського призначення. При включенні складу центру груп приміщень громадського призначення, що працюють на місто. слід передбачити ізольовані входи з вулиці.

Без природного освітлення не допускається проектувати апартаменти, житлові приміщення, службові та адміністративні приміщення з постійним режимом роботи. Допускається розміщення службових та адміністративних приміщень в підвальних і підземних поверхах при умовно забезпеченні освітлення допомогою інженерних пристроїв (світлових природного приямків, світловодів і ін.).

Просторова структура виставкового комплексу забезпечує чіткий поділ гостей, обслуговуючого відвідувачів блоків потоків персоналу громадського

призначення. Відвідувачі через головний вхід потрапляють в вестибюль, в якому виділяють вхідну зону, зони прийому (реєстрації гостей і оформлення документів). очікування, відпочинку та збору організованих груп, інформації, входу в підприємства харчування, комунікаційну зону (з ліфтовими холами).

Поза основних потоків розташовується службовий санітарно-технічний блок.

Планувальна структура мистецького центру може формуватися за двома принципами.

Перший принцип заснований на чіткому розподілі всіх приміщень на однорідні функціональні групи, виділення ядра композиції та елементів функціональних зв'язків.

Другий принцип відповідає вимогам сучасної архітектури і заснований на універсальності і різноманітному використанні внутрішнього простору шляхом створення єдиного укрупненого гнучкого внутрішнього простору з простим плануванням. У цьому випадку функціональні групи формуються на основі розчленування внутрішнього простору спеціальними конструкціями і, залежно від змін у функціонально-технологічному процесі, можна легко змінити внутрішній простір щоразу, приводячи його у відповідність із функцією.

При проектуванні комплексів найчастіше використовують одночасно два принципи. Перший - найбільш ефективний у випадку вимог ізоляції функціональних процесів і їх визначеності, а другий - використовують при домінуванні вимог різноманітності функціональних процесів, невизначеності їх форм та меж, а також при їх динамічності.

Об'ємно просторова структура залежить від розташування функціональних груп приміщень. Внутрішній простір зазвичай повинен складатись з системи просторів, що перетікають з незвичайними переходами одного функціонального простору в інший, з поворотами та різними рівнями, що

створює більш динамічний інтер'єр. При цьому його елементи повинні бути образно і композиційно продуманими.

Найбільш сучасним, і одним із основних принципів об'ємно-просторової побудови мистецького центру є створення універсального простору, який би міг змінюватись та трансформуватись відповідно до вимог експозиції.

Універсальні приміщення потребують певної об'ємно-просторової організації, яка пов'язана з різними функціонально-технологічними процесами і досягається шляхом трансформації, що, в свою чергу, допомагає створити гнучке планування. Така організація простору є досить виправданою і має багато плюсів, серед яких можна виділити такі, як багатофункціональність використання простору, можливість зміни просторових характеристик об'єкта та естетичний аспект – створення несподіваних ефектів і виразних архітектурних рішень.

Функціонально-планувальна організація виставкових центрів визначається функціональними технологічними зв'язками між основними функціональними групами приміщенні у закритій і комбінованій моделях між будівлями забудовою у відкритій моделі.

Засвоєння змістовної сторони експозиції тісно пов'язане з формою її уявлення, з просторовою організацією і стимуляцією активності зорового сприйняття. У рішенні цієї задачі для музею або виставки є принципові відмінності. Мета музейної експозиції - наочно показати істотний зміст і значення «свого» об'єкту в тимчасовому розвитку, в існуванні його різноманіття. Експозиції музеїв представляють тематичні колекції для довгострокового показу. Експозиція має на увазі багатократні відвідини, поступове знайомство і освоєння змісту колекцій. Звичайна небагатолюдність і просторова поділена на зони сприяють зосередженості огляду, доданню значущості кожному експонату. Виставки, навпаки, мають обмежене тимчасове значення. Їх мета - ознайомлення з сучасним рівнем і станом однієї з

суспільних сфер діяльності - науки, техніки, мистецтва, суспільного життя, економіки і тому подібне.

Функціонально-планувальна організація різних моделей своєрідна і індивідуальна. Відбувається організація взаємозв'язків всіх функціональних груп приміщенні у виставковому салоні універсального типу. згідно з такими композиційним прийомом: блочна планувальна композиція, павільйонна і поєднана (блочно-павільйонна). При блокової композиції основні групи приміщень експозиційного, розважального культурно видовищного призначення - освоюються в окремих будівлях. з'єднаних між собою закритими переходами, такі, які мають свої вхідні групи, пов'язані загальною облаштованій території комплексу.

Блокові композиції можуть побут симетричними і асиметричними. При павільйонної композиції основні групи приміщень знаходяться в окремих будівлях або тимчасових павільйонах, які мають індивідуальну планувальну композицію зі своєю вхідною групою і пов'язані між собою облаштованій території комплексу. Таким чином, павільйонна композиція є розосередженим розміщенням будівель з різними функціями.

Виставкові центри в залежності від обраної моделі організації комплексу різним функціональним схемам. Пропонуються два з можливих функціональних рішень.

Перше зонування за жанровими функцій: експозиційної, культурно видовищною, розважальної та ін. З розподілом приміщень (будівель) за функціональним зонам з центральним інформаційним простором (вестибюль, фойє, вхідні площа).

Друге формування функцій арт-центру за принципом соціальнопсихологічного комфорту дозвільної залежності характеру діяльності: індивідуальної, групової, масової створення кожній зоні відповідного архітектурно просторового соціально-психологічної середовища. Об'ємно

просторова структура залежить розташування функціональних груп приміщень.

Рекомендовані такі прийоми розміщення функціональних груп приміщень:

1. Усі функціональні групи розташовані на одному рівні в одному обсязі.
2. Всі функціональні групи на одному рівні функціональних обсягів.
3. Всі функціональні групи знаходяться на різних рівнях в одному обсязі.
4. Всі функціональні групи знаходяться на різних рівнях в різних обсягах.

У виставкових центрах більшу частину простору займатимуть приміщення для виставок. Виставки бувають двох видів: періодичні і постійні. За призначенням - тематичні та комплексні. Виходячи з призначення виставки формується об'ємнопланувальне рішення будівлі.

2. Об'ємно планувальні рішення

1. Вхідні вузли та комунікації

Основні входи до громадських будинків повинні мати зручні підходи та оптимальні розміри, які враховують можливості всіх розрахункових категорій відвідувачів. Кількість входів (виходів) визначається розрахунком виходячи із пропускної спроможності будинків, а також експлуатаційними вимогами.

У громадських будинках, а також у приміщеннях громадського призначення, вбудованих у будинки іншого призначення, крім розташованих у ІVВ кліматичній зоні, при кожному зовнішньому вході слід передбачати тамбури для теплового та вітрового захисту.

Ширина тамбура повинна перевищувати ширину прорізу не менше ніж на 0,15 м з кожного боку, а глибина тамбура повинна перевищувати ширину полотна дверей не менше ніж на 0,2 м.

Мінімальна глибина тамбура – 1,2 м, при користуванні інвалідами та іншими мало мобільними групами населення глибина тамбура повинна становити не менше ніж 1,8 м, а його ширина – не менше ніж 2,2 м.

Тамбури допускається не влаштовувати на виходах із будинків та приміщень, якщо ці виходи є лише евакуаційними, а також при входах до неопалюваних приміщень. За відповідного обґрунтування допускається також не передбачати тамбур при зовнішньому вході до приміщення громадського призначення площею до 100 м² включно. У цьому випадку на вході необхідно передбачати повітряно-теплову завісу та обладнувати зовнішні двері пристроями самозачинення. Місця для відвідувачів та працівників у такому приміщенні, розташовані на відстані не менше 3 м від зовнішніх дверей, необхідно захищати перегородками або екранами від обдування холодним повітрям.

Позначка рівня підлоги приміщень біля входу до будинку повинна бути вище від позначки тротуару перед входом не менше ніж на 0,15 м.

Допускається приймати позначку рівня підлоги біля входу до будинку менше 0,15 м (в тому числі і заглиблення нижче позначки тротуару) за умови захисту приміщень від попадання опадів.

Розміри приміщень вестибюльної групи приймаються з урахуванням максимальної пропускної спроможності, коефіцієнта змінності, необхідності забезпечення вхідного контролю та охорони, інших особливостей експлуатації будинків різного призначення згідно з ДБН за видами будинків та споруд.

Спортивні та фізкультурно-оздоровчі будинки і споруди слід розміщувати на селищній території, у місцях відпочинку населення та на інших спеціально виділених земельних ділянках, забезпечених зручними під'їздами і підходами від зупинок громадського транспорту згідно з ДБН 360 з обов'язковим дотриманням нормативного шумового режиму на прилеглий території житлової забудови та забезпеченням санітарних розривів до житлових та громадських будинків згідно з вимогами . Слід передбачати місця для транспортних засобів

інвалідів та зручні підходи до них, які забезпечують пересування на кріслах-колясках.

Площу земельних ділянок спортивних та фізкультурно-оздоровчих споруд слід приймати виходячи із суми площ забудови основних і допоміжних споруд, а також площ, які зайняті проїздами, автостоянками, пішохідними доріжками й озелененням.

2. Висота приміщень

Висота приміщень надземних поверхів громадських будинків від підлоги до стелі приймається відповідно до технологічних вимог, але не менше 3,0 м. У коридорах і холах в залежності від об'ємно-планувального вирішення будинків при врахуванні технологічних вимог допускається зменшення висоти до 2,5 м; в допоміжних коридорах і складських приміщеннях – до 2,2 м, а в окремих приміщеннях допоміжного призначення без постійного перебування людей – до 1,9 м.

Висоту приміщень громадського призначення, що вбудовуються у житлові будинки, якщо їх місткість не більше 40 осіб, а закладів роздрібної торгівлі торговельною площею до 250 м² допускається приймати за висотою приміщень житлових будинків за умови забезпечення нормативних показників мікроклімату, що підтверджені розрахунком.

У приміщеннях з похилою стелею або різними за висотою частинами приміщення вимогам до найменшої висоти повинна відповідати середня (приведена) висота приміщення. У цьому випадку висота приміщення у будь-якій його частині має бути не менше 2,5 м.

У коридорах та інших приміщеннях, простір під стелею яких використовується для транзитних інженерних комунікацій, допускається зменшення висоти від підлоги до підвісної стелі до 2,5 м.

3. Конструктивні рішення

Конструктивні рішення, конструкції громадських будинків, споруд та їх частин необхідно проектувати відповідно до їх функціонального призначення та обраним об'ємно-планувальним вирішенням з урахуванням природнокліматичних та інженерно-геологічних умов будівництва, а також згідно з нормативними документами: ДБН В.1.1-5; ДБН В.1.1-7; ДБН В.1.1-12; ДБН В.1.1-1; ДБН В.1.2-14; ДБН В.2.1-10; ДБН В.2.6-31.

В разі використання території спортивних комплексів для відпочинку населення з розміщенням на ній ресторанів, кафе, закусочних їх місткість у розрахунок спортивних споруд не входить.

У комплексах, що мають у своєму складі відкриті і криті спортивні споруди, і в спортивних корпусах із двома і більше залами приміщення для медичного обслуговування передбачаються, як правило, загальними для всього комплексу (корпусу).

Чоловічі і жіночі роздягальні для тих, хто займається, в разі зберігання домашнього одягу в окремому приміщенні загальної гардеробної розташовуються, як правило, суміжно з нею і сполучаються через прорізи для приймання та видавання домашнього одягу.

Приміщення душових і, як правило, санітарних вузлів при роздягальнях для тих, хто займається, повинні безпосередньо сполучатися з роздягальнями, за винятком випадків. Кабіни в душових для осіб, які займаються, повинні бути відкритими.

При кімнатах для інструкторського і тренерського складу, при побутових приміщеннях для робітників і при роздягальнях масажних повинні передбачатися закриті душові кабінки.

Інвентарні повинні розташовуватися суміжно із залами (ковзанками, ваннами). Підлогу інвентарної слід передбачати без порога. Двері інвентарних у зали, а також двері залів, призначені для транспортування через них

спортивного обладнання, повинні мати ширину не менше 1,8 м. Допускаються відкриті прорізи до інвентарних із залів. Інвентарні при ваннах повинні мати вихід на обхідну доріжку.

У цілорічне діючих спортивних спорудах, призначених для навчально-тренувальних занять із дітьми до 10-річного віку (крім приміщень і ванн для фізкультурно-оздоровчих занять), слід для батьків, які супроводжують дітей, додатково передбачати:

- площу для очікування із розрахунку не менше 0,5 м² на одне місце, яка розміщується, як правило, у вестибулі для тих, хто займається; - місця в гардеробній для верхнього одягу.

При зовнішніх входах-виходах будинків спортивних і фізкультурно-оздоровчих споруд, що працюють у зимову пору за розрахункової температури зовнішнього повітря нижче мінус 15°C, повинно передбачатися влаштування тамбурів або повітряно-теплових завіс.

3. Специфіка технології обслуговування, ергономіка

Концертно-виставковий комплекс – поліфункціональний сучасний інноваційний культурний центр з широкою сферою компетенцій, який стимулює практики поширення та розвитку у місті сучасного мистецтва, а також надає технічну підтримку у процесі організації культурних заходів.

Найголовніша його функція – збирання, вивчення і експонування пам'яток історії, культури, мистецтва. Також, це є простір для проведення виставок сучасного мистецтва та культурно-масових заходів пов'язаних з дизайном, кіно, модними показами, архітектурою, літературою і театром, так як і зал для організації бізнес-заходів. Простір таких комплексів дозволяє створювати події будь-якої складності і типу. Такі комплекси намагаються організувати свою роботу так, щоб відвідувач міг ознайомитися з будь-якою експозицією самостійно, а способами надання інформації є етикетаж, путівники та брошури з конкретних експозицій, магнітофонні записи, відео матеріали. Потенційні

відвідувачі – це молодь, студенти, школярі та діти дошкільного віку, які будуть регулярно відвідувати комплекс з друзями та батьками.

Використовуються різноманітні сучасні системи поділу простору на функціональні зони, які забезпечують можливість трансформування інтер'єру та його пристосування до частої зміни функціонального призначення.

Наприклад, можливо використання підвісних, розсувних, підйомно-опускних перегородок, регульованих стель, різноманітних стендів, екранів, ширм, а також тканих завіс. Вони повинні органічно вписуватись в інтер'єр виставкового комплексу, відповідати стилістичним особливостям вирішення експозиційних та інших приміщень і заохочувати відвідувачів до пересування по виставковому комплексу, відвідування інших заходів. Види внутрішніх оздоблювальних покриттів у виставковому комплексі залежать від призначення обраних приміщень.

Під час періодичних виставок відбувається велике скупчення людей. зв'язку цим передбачається вестибюлі і гардеробні. Виставка проходить в одному великому залі, рухи відвідувачів жодним чином не перетинаються, потоком від входу до виходу. Постійні виставки будують в основному повздовжньою планувальною схемою. Відвідувач потрапляє в вестибюль, де розташовані гардеробна, санітарні вузли, потім проходять в зали демонстрації.

На основі представленої інформації можна виділити наступні зони:

- дозвільна зона;
- освітня зона;
- зона прийому їжі;
- зона адміністрації;
- зона торгово;
- побутового обслуговування.

Особлива роль виставок полягає в тому, що вони стимулюють позитивні структурні зміни в економіці, сприяють освоєнню нових ринків вітчизняною продукцією, розвитку ділової активності в більшості галузей промисловості, сфері послуг та культури.

При цьому ставляться такі завдання, як показ досягнень, обмін інформацією та досвідом. При організації виставок ключовими питаннями є створення їх привабливого дизайну з урахуванням специфіки експозиції. Виставковий простір в сучасних умовах зазнає значних змін: від статичного до гнучкого та динамічного, з відповідною технологічною платформою. Загальний розвиток виставкової діяльності в Україні потребує практичних та теоретичних досліджень, які дадуть змогу розробити повну та правильну нормативну базу для оформлення виставкового простору. Ефективність виставкової діяльності в нашій країні ще не повністю оцінена, з цього випливає велика кількість недоробок і помилок в роботі вітчизняних виставок. Проблема організації виставок потребує розгляду композиційних прийомів та засобів оформлення внутрішнього простору, варіативність розташування й оформлення експонатів, їх освітлення та кольорового рішення в інтер'єрі.

Саме функціональна організація простору створює єдиний цілісний архітектурний образ за формою та змістом. Однією складовою такої раціональної організації виставкового середовища є графік руху. Графік руху відвідувачів відіграє не тільки функціональну роль, а й впливає на загальне композиційне вирішення виставкового простору. Йому має бути підпорядкована загальна композиційна ідея простору. Важливим є об'єднати потік людей таким чином, щоб вони могли легко орієнтуватися у просторі виставки, не відчуваючи нудьги або втоми. Графік руху допомагає «читати» виставку в певному встановленому порядку. Так можна виділити два основних види графіків руху – деревоподібний та мережевий. Надалі слід вирішити композиційний прийом розташування об'єктів – симетричне або асиметричне.

Симетричне розташування потребує організувати об'єкти відносно центральної осі виставкового простору, іншими словами, внутрішній простір буде виглядати однаково з обох сторін, утворених горизонтальним або вертикальним поділом. Через свою дуже структуровану і пропорційну природу симетричний баланс найкраще підходить для випадків, коли бажаний ефект вимагає почуття порядку, ясності і послідовності.

Для очей ідея балансу і повторення, яка слідує за ідентичним ритмом, є місцем відпочинку, і за цим типом організації легко слідувати. Проте сучасні експозиції бувають іноді настільки великими, що відвідувач не може ознайомитися з усіма матеріалами, не кажучи вже про їх глибоке вивчення. У зв'язку з цим особливо важливим є організація виставки за допомогою таких композиційних прийомів, які допомагають виявити та підкреслити провідні експонати, а саме: створення вільного простору навколо їх; виділення експоната розміщенням; контрастне вирішення навколишнього простору за кольором, розмірами, оформленням; застосування спеціального освітлення.

Значення провідних експонатів може бути підкреслено місцем їх розташування в залі, на стенді, стіні.

Одним із важливих композиційних прийомів – є визначення композиційного центру експозиції. Виставка повинна сприйматися як єдине ціле. Для цього її будують стосовно єдиного вузла, званого композиційним центром. Потрапляючи у виставкове приміщення, погляд відвідувача, як правило, прагне до об'єктів, що розміщені в центрі. Відповідно до цього такі об'єкти можуть бути виділені кольором, розміром або формою. Тому, щоб виділити окремі експонати, підкреслити їх значущість навколо них залишають великий простір, що сприяє концентрації уваги на певних об'єктах показу.

Важливим композиційним прийомом і засобом є масштаб, який слід брати до уваги в вирішенні внутрішнього простору виставок. Так, великі за розміром експонати, наприклад, автомобіль, потребують значно більшого простору, ніж

маленькі. Важливим композиційним засобом є організація відповідного освітлення в інтер'єрі виставки.

Освітлення є критично важливим компонентом та композиційним прийомом в виставковому середовищі, тому що саме світло дозволяє відвідувачам розглядати об'єкти та знайомитися з пам'ятками мистецтва. Як правило, в виставковому просторі використовують два типи світла – природний і штучний. При проектуванні виставкового простору слід обов'язково впроваджувати денне світло.

Так, денне світло може бути використано для драматизації і поживлення дизайну будь-якого простору. Пору року, час доби і територіальне положення будівлі є факторами, які безпосередньо впливають на дизайн освітлення і те, як люди сприймають оточуючий простір. Для виявлення експонатів, створення чіткої відмінності між експозицією і оточенням, між формою і фоном у об'ємних предметів використовуються світлотіньові ефекти, у площинних – контраст по яскравості і кольору.

Освітлення створює першорядний і другорядний поділ розгляду експонатів. Саме композиція, тон і відчуття галерейних робіт повинні визначати колір стін. Наприклад, темна робота не обов'язково найкраще експонується на світлій поверхні.

Проте, при визначенні кольору стін для виставки враховується безліч факторів, включаючи відносну сталість конкретної інсталяції, вартість перефарбовування, необхідність контрастного фону, необхідність виділення особливого твору мистецтва, або виставкового модуля, і надання йому особливого значення.

Функціональне призначення освітлення - один з чинників, які розглядає фахівець, починаючи проектувати систему внутрішнього освітлення якого-небудь об'єкту. Якість освітлення виходить на перший план в таких приміщеннях, як хірургічні відділення лікарень, виробничі цехах, аудиторіях інститутів і шкільних класах. Саме тут дуже важливі комфорт освітлення для

зору, зниження зорового навантаження за рахунок якісного освітлення, хороше перенесення кольорів і ідентифікація освітлених об'єктів. Традиційно для освітлення внутрішніх приміщень використовують звичайні лампи розжарювання або люмінесцентні і інші газорозрядні лампи. Суспільні установи, інститути і школи обладналися світильниками з люмінесцентними лампами, достатньо широко використовуються і лампи розжарювання, а освітлення виробничих приміщень здійснюється за допомогою ртутних ламп. Але необхідно враховувати і екологічну небезпеку ртутних ламп. Розбита ртутна лампа представляє відому загрозу здоров'ю робочого персоналу.

Більшість галерей перефарбовують стіни для кожної нової інсталяції, будь то незначне втручання в навколишній простір або тотальна зміна середини. Однак зараз частіше віддають перевагу регулярним перефарбуванням виставкового простору для майбутнього показу. Оскільки процес проектування з використанням кольору може бути досить трудомістким і складним. Те, як колір виглядає на стінах, може сприйматися людиною інакше і викликати незвичні відчуття. Колір має різний вплив на аудиторію, адже в маленьких масштабах виглядає інакше, аніж в великих.

Кожен колір має своє індивідуальне значення і психологічний вплив на людину. Щоб сформувати колірну композиційну схему для експонату, слід визначити найтеплішу пляму і найхолоднішу в даному об'єкті.

Гармонійне поєднання картини з фоном стіни і обстановкою кімнати - головне, але не єдине завдання. Велике значення має ще правильне розміщення картини на стіні (або біля стіни). І хоча в цьому, як і в виборі рам, також немає строгих правил, деякі рекомендації все ж таки можуть бути прийняті за основу. Ось головні з них. Не слід розміщувати картини на тих місцях стін, на які падають прямі сонячні промені, - від них папір жовтіє, а фарби бліднуть. Картини не повинні бути розміщені вище за рівень очей людини, що стоїть; нижче за рівень очей картини можна розміщувати в межах розумної висоти над рівнем підлоги.

Щодо ергономічних вимог для художніх салонів в свою чергу, він має гармоніювати з навколишнім середовищем, має бути ергономічним, комфортним для відвідувачів, враховувати їх психологічний настрій, враховувати як природне, так і штучне освітлення, наявність шуму і т.п.

Меблі арт-простору проектується з урахуванням розмірів людини, що сидить в розслабленій позі, однак слід враховувати градус ухилу сидіння і спинки, щоб не ускладнити вставання. Кутові дивани слід встановлювати таким чином, щоб забезпечити можливість сидити в кутку розташувати ноги, незважаючи тим, хто сидів поруч.

Проектування демонстраційно-виставкового обладнання ведеться з урахуванням розмірів демонструються предметів. При цьому враховується, що нормальний кут зору, що дозволяє спостерігачеві скласти з одного погляду повне і досить докладний уявлення про об'єкт, становить близько 50 градусів в горизонтальній площині і близько 30 - у вертикальній. головний промінь зору, що направляється на смисловий центр експозиції, відхиляється від горизонталі вниз приблизно на 7 градусів, при цьому зона видимості зверху від цього променя менше, ніж знизу. Слід мати на увазі, що художні твори часто розраховані, навпаки, на сприйняття трохи знизу, для додання відчуття урочистості.

Масштабність виставки - співмірність конструкцій по відношенню до людині і навколишньому середовищу, а також відповідність окремих елементів виставки.

Відношення висоти стенду до його ширині несе в собі образне початок. Наприклад: два прямокутних стенду можуть бути рівні між собою за площею і мати однакову форму, але один з них, встановлений вертикально буде здаватися легше і менш стійким, а другий, встановлений горизонтально, - важче і більш стійким.

4. Санітарно-гігієнічні та екологічні вимоги

Конструкції, деталі та обладнання будинків, опорядження стін і стель, покриття підлог всіх приміщень, а також сходів, коридорів тощо слід передбачати із матеріалів, дозволених до застосування Міністерством охорони здоров'я України.

1. Санітарно-гігієнічні приміщення

Розміри, розміщення і обладнання санітарно-гігієнічних приміщень повинні задовольняти вимоги зручності користування, прибирання та дезінфекції; запобігання розповсюдженню інфекції, неприємних запахів, надмірної вологості, паразитичної фауни і мікрофлори.

Основою розрахунку площі сангігієнічних приміщень є розрахункова чисельність осіб чоловічої та жіночої статі, що встановлюється завданням на проектування. Пропускна спроможність обладнання визначається за спеціальними нормативними документами.

Слід забезпечувати можливість використання сангігієнічних приміщень інвалідами, що пересуваються на кріслах-колясках або милицях, згідно з вимогами ДБН В.2.2-17.

Приміщення туалетів у громадських будинках і спорудах слід розташовувати на відстані не більше 75 м від найбільш віддаленого місця постійного перебування людей.

Необхідність медпункту визначається завданням на проектування з урахуванням типового положення про установу. Медпункт повинен мати два приміщення загальною площею не менше 16 м².

2. Повітряне середовище, температурний режим

Розрахункові параметри повітряного середовища (температура, відносна вологість, рухомість повітря) у приміщеннях громадських будинків різного призначення повинні прийматися згідно з будівельними нормами за видами будинків та споруд, нормативами опалення та вентиляції і забезпечуватись роботою відповідних систем.

Оптимальні параметри повітряного середовища в приміщеннях повинні прийматися згідно зі СНиП 2.04.05 і забезпечуватися роботою систем кондиціонування повітря.

Пристрої опалення і вентиляції, теплова та гідравлічна ізоляція огорожувальних конструкцій будинків і трубопроводів повинні запобігати утворенню конденсату, вологих плям, плісені та грибкових утворень на поверхні стін, стель та трубопроводів.

Приміщення з постійним перебуванням людей, що мають природне освітлення, повинні провітрюватись через вікна, фрамуги, кватирки або інші пристрої, за винятком приміщень, в яких за технологічними вимогами не допускається проникнення зовнішнього повітря.

Нормативний температурний режим приміщень, для яких передбачається програмне зниження температури в неробочий час, повинен відновлюватись автоматично до початку робочого дня.

3. Освітленість та інсоляція будинків і приміщень

У громадських будинках повинно бути забезпечено природне і штучне освітлення, а також інсоляція згідно з нормативами ДБН В.2.5-28 та СанПиН 2605.

Для природного освітлення приміщень допускається використання zenітних ліхтарів. Вони повинні виготовлятися з негорючих матеріалів.

Допускається проектувати без природного освітлення: приміщення, розташування яких допускається у підвальних поверхах; актові зали; конференц-зали; лекційні аудиторії та кулуари; торговельні зали магазинів; салони для відвідувачів підприємств побутового обслуговування; демонстраційні, спортивно-демонстраційні та спортивно-глядацькі зали та ковзанки; кімнати інструкторського та тренерського складу; приміщення масажних, парильних, а також приміщення лазень сухого жару; приміщення

для стоянки машин; буфетні та інші приміщення, що регламентуються відповідними нормативами за видами будинків та споруд.

У коридорах громадських будинків без природного освітлення, що призначені для евакуації 50 і більше осіб, а також у разі невиконання слід передбачати систему димовидалення.

Приміщення громадських будинків, до яких за технологічними чи гігієнічними вимогами не допускається пряме проникнення сонячних променів, та приміщення з системами кондиціонування повітря повинні бути обладнані сонцезахисними пристроями (за винятком приміщень, орієнтованих на північ). У будинках I і II ступенів вогнестійкості сонцезахист слід виконувати з негорючих матеріалів.

При освітленні коридорів природним світлом з одного торця їх довжина не повинна перевищувати 24 м, при освітленні з двох торців – 48 м, якщо довжина коридору більша, слід передбачати світлові розширення (кармани).

Відстань між світловими карманами не повинна перевищувати 24 м, а між світловим карманом і вікном у торці коридору – 36 м. Ширина світлового кармана повинна бути не менше половини його глибини, ширина прилеглого коридору при цьому не враховується.

Випромінювання від внутрішніх джерел в приміщеннях не повинно перевищувати рівні, регламентовані для ультрафіолетового – СН 4557, іонізації повітря – СН 2152, інфрачервоного випромінювання – ДСН 3.3.6.042. 2.3.4
Захист від шуму і вібрації

У громадських будинках і комплексах повинен додержуватись шумовий режим згідно з вимогами ДБН В.1.2-10, іншими чинними нормативами.

Рівень шуму, що проникає до приміщення від внутрішніх та зовнішніх джерел, не повинен перевищувати встановлених санітарними нормами допустимих рівнів шуму для даної категорії приміщень з урахуванням часу доби (день – ніч) згідно з СН 3077,

Зниження рівня шуму до нормативного досягається архітектурнопланувальними, будівельно-акустичними заходами з урахуванням звукоізоляційних властивостей огорожувальних конструкцій будинків та віконних прорізів згідно з вимогами норм СНиП II-12.

За наявності вбудованих у житлові будинки закладів громадського призначення належить передбачати конструктивно-планувальні заходи, які враховують санітарно-гігієнічні вимоги щодо допустимих рівнів шуму та вібрації для житлових будинків і вимоги будівельних норм за видами будинків та споруд.

5. Пожежна безпека

Будинки, споруди та приміщення громадських будинків, їх конструкції, планувальні вирішення, обладнання та опорядження повинні відповідати протипожежним вимогам ДБН В.1.1-7, ДБН В.1.2-7, ГОСТ 12.01.004, а також вимогам пожежної безпеки будівельних норм за видами будинків та споруд.

На шляхах евакуації всередині громадського будинку відстань від дверей найбільш віддалених приміщень (крім туалетів, умивалень, кімнат для куріння, душових та інших обслуговуючих приміщень) до виходу назовні чи до сходової клітки, забезпеченої зовнішнім виходом, слід приймати згідно з вимогами, крім будинків, споруд та приміщень громадського призначення, які проектується за вимогами ДБН В.2.2-3, ДБН В.2.2-4, ДБН В.2.2-10, ДБН В.2.2-18, ДБН В.2.2-20, ДБН В.2.2-23 та інших відповідних документів за видами будинків і споруд.

Загальна місткість приміщень, що виходять до тупикового коридору чи холу, не повинна перевищувати 80 осіб.

Ширину проходів, коридорів та інших горизонтальних шляхів евакуації в залежності від виду громадського будинку слід приймати згідно з будівельними нормами за видами будинків та споруд у всіх випадках з урахуванням:

– одномоментної щільності потоку людей, що евакуюються, не більше п'яти осіб на 1 м²;

- мінімальної ширини проходів – 1 м;
- мінімальної ширини коридору чи переходу, що веде до іншого будинку – 1,4 м.

Коридори завдовжки більше 60 м належить розділяти протипожежними перегородками 2-го типу, розташованих на відстані не більше 60 м одна від одної та від торців коридору.

Уклон пандусів на шляхах пересування людей слід приймати згідно з вимогами ДБН В.2.2-17, а у стаціонарах лікувальних закладів 1:20.

Уклон маршів сходів на шляхах евакуації не повинен перевищувати 1:2 (крім сходів трибун спортивних споруд).

Уклон маршів сходів, що ведуть у підземні, підвальні та цокольні поверхи, на горище, а також сходів в надземних поверхах, не призначених для евакуації людей, допускається приймати 1:1,5.

Кількість підйомів в одному марші між площадками повинна бути не менше трьох і не більше 16 (за винятком криволінійних сходів). В одномаршових сходах, а також в одному марші дво- та тримаршових сходів у межах першого поверху допускається не більше 18 підйомів.

У громадських будинках допускається використання як шляхів евакуації сходів, криволінійних у плані (крім лікувальних, амбулаторно-поліклінічних та дошкільних навчальних закладів). При цьому загальна місткість приміщень, з яких передбачається евакуація по таких сходах, не повинна перевищувати п'яти осіб; ширина проступів у вузькій частині не повинна бути меншою за 0,22 м (у службових сходах – не менше 0,12 м).

Марші та площадки сходів повинні мати огорожу заввишки не менше 0,9 м із поручнями з урахуванням розрахункових категорій відвідувачів (див. розділ 3) та вимог будівельних норм за видами будинків та споруд.

Ширина сходових маршів у громадських будинках не повинна перевищувати, як правило, 2,5 м, а також повинна бути не менше розрахункової ширини виходу до сходової клітки з найбільш населеного поверху, але не менше:

– 1,35 м – у будинках з кількістю осіб, що перебувають у найбільш населеному поверсі, більше 200, а також у кінотеатрах, клубах, центрах культури та дозвілля, лікувально-профілактичних закладах незалежно від кількості місць;

– 1,2 м – у решті будинків, а також на сходах, що ведуть до приміщень, не пов'язаних з перебуванням в них глядачів та відвідувачів (у кінотеатрах, клубах, центрах культури та дозвілля) чи хворих (у будинках лікувально-профілактичних закладів);

– 0,9 м – на сходах, що ведуть до приміщення з кількістю осіб, які одночасно перебувають у ньому, до п'яти.

Проміжна площадка у прямому марші сходів повинна мати ширину не менше 1 м. При розрахунковій ширині сходів більше 2,5 м слід передбачати додаткові розділові поручні, при цьому найбільша відстань між поручнями не повинна перевищувати 2,5 м.

Ширина сходових площадок повинна бути не менше ширини маршу. Ширина зовнішніх дверей повинна бути не менше ширини маршу сходів.

Евакуаційні балкони, лоджії та галереї, які ведуть до незадимлюваних сходових кліток типу Н1, повинні мати ширину проходу в чистоті не менше 1,2 м і огорожу заввишки не менше 1,2 м.

Один евакуаційний вихід (двері) допускається передбачати:

а) з розташованого на будь-якому поверсі приміщення в разі одночасного перебування у ньому не більше 50 осіб (у тому числі з амфітеатрів чи балконів залу для глядачів), якщо відстань від найвіддаленішої точки підлоги приміщення до зазначеного виходу не перевищує 25 м;

б) з одноповерхового будинку або вбудованих на першому поверсі житлових будинків закладів приміщень обслуговування загальною площею не більше 300 м² та кількістю одночасно перебуваючи на першому поверсі не більше 50 осіб.

Для евакуації з другого поверху двоповерхових громадських будинків як другий евакуаційний вихід допустиме влаштування сходів типу СЗ (зовнішніх відкритих) за таких умов:

Ступінь вогнестійкості будинку по зовнішнім відкритим сходам	Гранична кількість осіб, які евакуюються
I, II	70 осіб
III	50 осіб
IV, V	30 осіб

Примітка 1. Дане положення не стосується загальноосвітніх шкіл, шкілінтернатів, дошкільних навчальних закладів компенсуючого типу для дітей, які потребують корекції фізичного та розумового розвитку, а також стаціонарних лікувальних закладів. Передбачати шляхи евакуації інвалідів та громадян похилого віку по сходах типу СЗ не допускається.

При проектуванні зовнішніх відкритих сходів слід передбачати заходи щодо снігозахисту, а також запобігання обледенінню.

Примітка 2. Сходи типу СЗ у загальнорозвиваючих дошкільних навчальних закладах повинні мати уклон не більше 1:1 (45°), а в інших громадських будинках – не більше 1:0,6 (60°).

Ширина таких сходів повинна бути не менше 0,8 м, а ширина сходінок – не менше 0,2 м.

При влаштуванні проходу до сходів типу СЗ через плоскі покрівлі (у тому числі і неексплуатовані) або зовнішні в проектувати з класом вогнестійкості не менше R30 і групи МО за межею поширення вогню.

При розділенні приміщень на частини з допомогою перегородок, що трансформуються, слід передбачати самостійні евакуаційні виходи з кожної частини.

У будинках з умовною висотою до 26,5 м включно допускається передбачати виходи з підвалу або цокольного поверху через загальні сходові клітки з виходом назовні, відокремленим від іншої частини сходової клітки на висоту одного поверху суцільною протипожежною перегородкою 1-го типу.

Сходові клітки повинні бути забезпечені природним освітленням через прорізи у зовнішніх стінах (крім сходових кліток типів СК2 та Н4, сходів у підземних, підвальних та цокольних поверхах, а також колосникових сходів у будинках видовищних закладів).

У сходових клітках типу СК1 у разі суцільного заповнення віконних прорізів (склоблоками, склопрофілітом або іншими подібними матеріалами) на кожному поверсі є обов'язковою наявність створок та фрамуг, що відчиняються, площею не менше 1,2 м² на поверх.

Сходові клітки СК1, СК2 у громадських будинках повинні мати двері з ущільненням в притворах та з пристроями для самозачинення.

У будинках I та II ступенів вогнестійкості з кількістю поверхів не більше трьох допускається передбачати 50 % сходових кліток типу СК2; при цьому відстань між маршами сходів повинна бути не меншою ніж 1,5 м, а в покритті сходових кліток повинні влаштовуватись люки з дистанційним керуванням для видалення диму в разі пожежі.

Сходи типу С2 (внутрішні відкриті) влаштовуються у будинках I та II ступенів вогнестійкості з дотриманням вимог ДБН В.1.1-7.

3 приміщень громадських будинків незалежно від їх призначення (залів для глядачів, аудиторій, навчальних і торговельних приміщень, читальних залів тощо, крім комор горючих матеріалів та майстерень) один або не більше 50 %

виходів можуть бути безпосередньо у вестибюль, гардеробну, поверховий хол та фойє, які примикають до сходів типу С2.

Зовнішні пожежні драбини слід розташовувати на відстані між ними не більше 150 м по периметру будинку (за винятком головного фасаду).

Одна з двох сходових кліток (або 50 % сходових кліток при їх більшій кількості) повинна бути незадимлюваною типу Н1. У разі необхідності влаштування у будинку трьох та більше незадимлюваних сходових кліток перевага повинна надаватися незадимлюваним сходовим кліткам типу Н1.

Відстань в осях між дверима поверхових входів і виходів сходових кліток типу Н4 повинна бути не менше 2,2 м. Двері поверхових входів і виходів повинні бути розташовані паралельно фасаду будинку в одній площині, розміщення їх під кутом одна до одної не допускається. Входи до незадимлюваних сходових кліток не допускається проектувати через поповерхові ліфтові холи. Не слід розміщувати незадимлювані сходові клітки у внутрішніх кутах зовнішніх стін будинку. Решту сходових кліток належить проектувати незадимлюваними типів Н2, Н3 або Н4.

Незадимлювані сходові клітки типу Н2 необхідно розділяти на відсіки шляхом влаштування на висоту одного поверху суцільної протипожежною перегородки 1-го типу на межі протипожежних відсіків за 9.3.2 цих Норм. Перехід з одного відсіку до іншого такої сходової клітки слід виконувати в її об'ємі.

Протидимний захист сходових кліток типу Н2 забезпечується подачею зовнішнього повітря у верхню частину відсіків. Надлишковий тиск повинен бути не менше 20 Па в нижній частині відсіку сходової клітки і не більше 150 Па у верхній частині відсіку при одних відкритих дверях.

Протидимний захист сходових кліток типу Н4 забезпечується подачею зовнішнього повітря у верхню частину сходової клітки. Надлишковий тиск

повинен бути не менше 40 Па в нижній частині сходової клітки і не більше 150 Па в її верхній частині при одних відкритих дверях.

Продуктивність вентиляторів, перерізи шахт і клапанів визначаються розрахунком згідно із положеннями СНиП 2.04.05.

Вихід із сходової клітки типу Н2 у вестибюль належить влаштовувати через протипожежний тамбур-шлюз 1-го типу з підпором повітря в разі пожежі.

Стіни сходових кліток з підпором повітря не повинні мати інших прорізів, крім віконних у зовнішніх стінах та дверних, які ведуть у поверхові коридори, вестибюлі або назовні, а також отворів для подавання повітря з метою створення надлишкового тиску.

За наявності в будинку сходових кліток типу Н1 вхід на технічні поверхи повинен здійснюватись через повітряні зони, а вхід до сходових кліток Н3, Н4 – через протипожежні тамбур-шлюз 1-го типу.

До протипожежних тамбур-шлюзів сходових кліток типів Н3, Н4 слід передбачати підпір повітря під час пожежі 20 Па.

На шляхах евакуації в будинках, спорудах і приміщеннях громадського призначення для світлопрозорого заповнення дверей, фрамуг (у дверях, перегородках і стінах, включаючи внутрішні стіни сходових кліток) і перегородок належить застосовувати загартоване або армоване скло і склоблоки, крім протипожежних дверей і протипожежних перешкод, у яких застосовується вогнестійке скло.

За наявності протипожежних дверей, що за умови експлуатації повинні бути у відчиненому положенні, слід обладнувати пристроєм для їх автоматичного зачинення в разі пожежі.

Висновки до розділу III

Наведено посилання на використання нормативно-правових, нормативних актів та стандартів у проектуванні концертно-виставкового комплексу та наведено загальні вимоги до даних типів будівель.

Дотримання загальних вимог та норм проектування забезпечить високу продуктивність та максимальну експлуатаційну спроможність будівлі та її компонентів.

Проаналізовано вимоги до об'ємно-планувальних рішень, та наведено основні вимоги до вхідних вузлів та комунікацій; висоти приміщень; конструктивних рішень. Наведено основні вимоги до проектування концертно виставкових комплексів за технічним завданням кваліфікаційного проекту та додаткові вимоги до допоміжних приміщень.

Описано вимоги до санітарно-гігієнічних та екологічних вимог і їх компонентів: санітарно-гігієнічні приміщення; повітряне середовище; температурний режим; освітленість; інсоляція будинків і приміщень; захист від шуму та вібрації.

Пожежна безпека є важливим компонентом в проектуванні громадських та виставкових споруд, тому у розділі проаналізовано та наведено основні вимоги до забезпечення шляхами евакуації та сформовано основні вимоги до проектування елементів будівлі – сходові клітини та виходи з будівлі.

Сформовано вимоги до проектування виставкових залів, які передбачаються в проектуванні дипломної роботи.

РОЗДІЛ IV. ПРОЄКТНА ЧАСТИНА

Комплекс призначений для зустрічей, спілкування, культурного обміну сприйняття того чи іншого експонату, художниками, митцями, арт-критиками і звичайних людей, яким це подобається.

Концертно-виставковий комплекс відноситься до «просвітніх установ» в його загальні риси входять:

- однакова доступність для всіх бажаючих, незалежно від віку, статі, соціального стану, національності;
- вільне планування об'єкта на відміну від шкіл, житлових або адміністративних будівель;
- рішення такими установами одночасно освітніх, культурних і виховних завдань;
- переважно недержавна приналежність даної установи, тобто джерелами фінансування його діяльності громадська та приватна;

З вище перерахованих особливостей можна виділити головні принципи цієї організації: громадськість, самостійність, загальнодоступність, безкоштовність, планомірність.

Умовно проєктований заклад знаходиться на околиці міста, в оточені з однієї сторони парком, з іншої – проїжджою частиною в місто.

При розробці цього закладу враховано такі ДБНи:

ДБН В.2.2-3, ДБН В.2.2-4, ДБН В.2.2-5, ДБН В.2.2-10, ДБН В.2.2-11,

ДБН В.2.2-13, ДБН В.2.2-15, ДБН В.2.2-16, ДБН В.2.2-17, ДБН В.2.2-18, ДБН В.2.2-20, ДБН В.2.2-23, ДБН В.2.2-24, ДБН В.2.2-25, ДБН В.2.2-26 та ДБН В.2.2-28, ДБН В.2.3-15.

Також слід враховувати такі нормативні документи:

ДБН А.2.2-23:2009, ДБН А.2.2-25:2009, ДБН А.2.2-3-2004, ДБН А.3.1-52009, ДБН В.1.2-14-2008, ДБН А.2.1-1-2014, ДБН А.2.2-3-2014, ДБН Б.2.2-12:2018, ДБН Б.2.2-5:2011, ДБН Б.1.1-7:2016

1. Благоустрій території концертно-виставкового комплексу

Оскільки заклад концертно-виставкового комплексу знаходиться на околиці міста, у його благоустрій входять:

- Під'їзна дорога до закладу.
- Доріжка для пішоходів
- Паркувальний майданчик на 30 машин
- Зона відпочинку з лавами
- Озеленення (газон, дерева, квіткові насадження)

2. Просторове-конструктивне рішення

Архітектурно-конструктивна частина концертно-виставкового комплексу включає такі функціональні зони: вхідну, експозиційну, рекреаційну, блок адміністрації та відкрита тераса.

Вхідна зона служить для адаптації відвідувачів перед відвідуванням комплексу, місцем збору екскурсій і очікування.

Тут розміщується реклама та інформація. Поблизу від вхідної зони розміщується паркінг.

Експозиційна зона в концертно-виставковому комплексі - це простір або область у великому комплексі, призначена для проведення виставок, виставок, презентацій та інших подій. Це місце, де компанії, художники, організації та інші учасники можуть встановлювати свої стенди, демонструвати продукцію чи послуги, а також взаємодіяти з відвідувачами.

Експозиційна зона призначена для привертання уваги, виставково-показової діяльності та створення атмосфери, сприяючої обміну ідеями та інформацією під час проведення заходів у концертно-виставковому просторі.

Рекреаційна зона в концертно-виставковому комплексі - це частина приміщення або території, призначена для відпочинку, розваг та забезпечення комфортного середовища для відвідувачів під час проведення різних подій, таких як концерти, виставки, конференції чи інші заходи.

Ця зона може включати в себе різноманітні елементи, такі як лаунж-зони з м'якими меблями для відпочинку, кафе та ресторани для харчування, відкриті тераси для насолоди свіжим повітрям, інтерактивні розваги та ігрові зони для розважальних активностей.

Мета рекреаційної зони - створити приємну атмосферу, де відвідувачі можуть відпочивати, спілкуватися та насолоджуватися подією не лише під час самого виступу чи виставки, але і між ними.

Площа ділянки комплексу залежить від величини і характеру колекцій.

Будівлю слід розміщувати на ділянці з відступом не менше 15м від червоних ліній забудови та міських магістралей з метою створення озелененій захисної зони.

Об'ємно-планувальне рішення виставкового комплексу, яка складається з 2 модулів, що мають форму нерівномірного багатокутника. Простір комплексу поділяється на основні, допоміжні і обслуговуючі. Залежно від переважного використання приміщень відвідувачами або працівниками комплексу вони поділяються на дві основні зони: А - для відвідувачів, Б - службову. Розподіл площ між основними групами приміщень залежить від профілю комплексу, його величини і значущості.

Стіни першого поверху масивні, несучі. Товщина зовнішніх і внутрішніх стін 380мм. Конструкція великопанельна з утеплюваним шаром.

Конструкція перекриття безбалкова, спосіб виготовлення монолітний.
Підлога у транзитних зонах плитка у стаціонарних паркетна дошка.

Схема функціональності комплексу.

1. Хол
2. Рекреаційна зона
3. Блок адміністрації
4. Відкрита тераса
5. Виставковий простір
6. Багатофункціональний зал
7. Експозиційний зал
8. Театральний зал
9. Концертний зал
10. Конференц-зал
11. Стендап зал
12. Допоміжні приміщення
13. Сходові клітки, ліфт
14. Ресторан, кафе, кухня
15. Навчальний блок
16. Коворкінг

Висновки до розділу IV

Сьогодні статичні традиційні експозиційні, культурно видовищні, дозвіллєві будівлі втратили інтерес у публіки і не відповідають сучасним запитам відвідувачів. Їм на зміну приходять концертно-виставкові комплекси, які швидко реагують на потреби часу.

Розробка нових типів будівель ґрунтується на вивченні соціальних потреб та пошуку форм і способів організації середовища, що відповідає цим потребам на кожному етапі розвитку суспільства. А нові соціальні програми і технічні рішення призводять до появи нових типів громадських будівель серед яких є і концертно-виставкові комплекси.

Головними чинниками, що впливають на створення концертно-виставкових комплексів і визначають особливості проектування є їх багатофункціональність, концептуальність, динамічність. Для їх формування все більш характерні прогресивні прийоми і тенденції: укрупнення, багатофункціональність, блокування та кооперування, гнучке універсальне використання будівель для різних функцій. Сучасні концертно-виставкові комплекси – багатофункціональні приміщення, основною функцією яких є розвиток культурно-освітнього рівня громадян різної вікової категорії, особливо молоді.

Експозиційні простори для демонстрування творів сучасного мистецтва характеризуються концептуальною, стилістичною, художньою єдністю взаємопроникнення окремих мистецтв і експозиційного середовища.

РОЗДІЛ V. ОХОРОНА ПРАЦІ ТА ЦИВІЛЬНИЙ ЗАХИСТ

5.1. Охорона праці

Згідно Закону України «Про охорону праці» охорона праці визначається «як система правових, соціально-економічних, організаційно-технічних, санітарно-гігієнічних і лікувально-профілактичних заходів та засобів, спрямованих на збереження життя, здоров'я і працездатності людини у процесі трудової діяльності».

Дія цього Закону поширюється на всіх юридичних та фізичних осіб, які відповідно до законодавства використовують найману працю, та на всіх працюючих.

Задача охорони праці – звести до мінімальної вірогідності зараження або захворювання працюючого з одночасним забезпеченням комфортності при максимальній продуктивності праці.

Виробнича небезпека – це можливість впливу на працюючих небезпечних і шкідливих виробничих факторів.

До *небезпечних* виробничих факторів відносяться такі, вплив яких на працюючих приводить до травми.

До *шкідливих* виробничих факторів відносять такі вплив яких на працюючого приводить до захворювання. Нормативно-правові акти з охорони праці – це правила, норми, регламенти, положення, стандарти, інструкції та інші документи, обов'язкові для виконання.

Нормативно-правові акти по техніці безпеки направлені на захист організму людини від фізичних травм, впливу технічних засобів що використовуються в процесі праці. Вони регулюють поведінку людей, що забезпечує безпеку праці з точки зору влаштування і розташування машин, будівельних конструкцій, будівель, споруд і обладнання.

Санітарні правила та норми затверджуються спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади у галузі охорони здоров'я. Стандарти, технічні умови та інші документи на засоби праці і технологічні процеси включають вимоги щодо охорони праці і погоджуються з органами державного нагляду за охороною праці.

Правила і норми по виробничій санітарії і гігієні мають на меті захист організму від перевтоми, хімічного, атмосферного впливу і т.д. Умови праці на робочих місцях, безпека технологічних процесів, машин, механізмів, приладів та інших засобів виробництва, стан засобів колективного та індивідуального захисту, що використовуються працівником, а також санітарно-побутові умови відповідають вимогам, визначеним нормативними актами.

До органів, які покликані здійснювати нагляд і контроль за дотриманням законодавства про працю і правил по охороні праці відносять: уповноважені на це державні органи і інспекції, що не залежать в своїй діяльності від підприємств, закладів, організацій і вищестоящих органів (Державний енергетичний нагляд, Державний санітарний нагляд, Державний пожежний нагляд, Державний нагляд за роботою газоочисних і пиловловлюючих установок); професійні союзи, а також підпорядковані їм технічна і правова інспекція праці.

Державна політика у галузі охорони праці базується на принципах:

- пріоритет життя та здоров'я працівників, повна відповідальність роботодавця за створення належних, безпечних та здорових умов праці;
- підвищення рівня безпеки праці за рахунок забезпечення постійного технічного контролю за станом виробництва, технології та продукції та допомоги підприємствам у створенні безпечних та нешкідливих умов праці;
- комплексне вирішення проблем охорони праці на основі загальнодержавних, галузевих та регіональних програм у цій галузі з

урахуванням інших сфер економічної та соціальної політики, досягнень науки і техніки та охорони навколишнього середовища;

- соціальний захист робітників, повна компенсація людям, які зазнали нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань; встановлення єдиних вимог з охорони праці для всіх підприємств та суб'єктів підприємницької діяльності незалежно від форм власності та видів діяльності;
- адаптація робочих процесів до можливостей працівника з урахуванням його здоров'я та психіки;
- використання економічних методів управління охороною праці, участь держави у фінансуванні заходів з охорони праці, залучення добровільних внесків та інших впливів для цих цілей, отримання яких не суперечить законодавству;
- інформування громадськості, проведення тренінгів, професійного навчання та перепідготовки працівників у галузі охорони праці;
- забезпечення координації діяльності органів державної влади, установ, організацій, об'єднань громадян, що вирішують проблеми охорони здоров'я, гігієни та безпеки, а також співпраця та консультації між роботодавцями та працівниками між усіма соціальними групами при прийнятті рішень щодо охорони праці та державного рівня.

Питання трудового законодавства, відносин між власником підприємства чи організації та працівником у галузі техніки безпеки, виробничої гігієни та гігієни в нашій країні регулюються Законом про охорону праці від 14 жовтня 1992 р. Створені спеціальні науково-дослідні установи що працюють над вивченням умов праці в різних галузях промисловості та будівництва, їх узагальнення та надання рекомендацій щодо їх покращення.

Продуктивність праці працівників значною мірою залежить від впровадження у виробництво нових машин і механізмів, новітніх технологій

роботи, належної організації робочого місця, культури виробництва, дотримання вимог промислової безпеки та гігієни. Кожна будівельна організація щороку складає плани заходів із охорони праці, а також укладає колективний договір, згідно з яким адміністрація зобов'язується виконувати всі норми трудового законодавства щодо організації та захисту праці, матеріального стимулювання та відпочинку.

З метою створення нормальних умов праці регламентуються тривалість робочого дня, необхідних під час роботи перерв, щорічних оплачуваних відпусток робітників і службовців тощо. Тривалість робочого дня робітників і службовців будівельних організацій становить 8 год при п'ятиденному робочому тижні з двома вихідними днями.

Для робітників деяких професій із шкідливими умовами праці встановлено скорочений робочий день – 7 год. За власною ініціативою робітники можуть працювати більше від встановленого законом робочого дня, це можливо коли ланка або бригада працює за акордним нарядом. Робочий день підлітків віком 16-18 років не повинен перевищувати 7 год.

Забороняється використовувати молодіжну роботу для шкідливих, важких або небезпечних робіт.

Молодь може виконувати постійні роботи, пов'язані з переміщенням і переміщенням товарів, лише якщо ці види діяльності є частиною основної роботи за спеціальністю і не перевищують 1/3 робочого часу. Вага навантаження для жінок-підлітків не повинна перевищувати 10, а для чоловіків - 16,5 кг.

Шкідлива та важка робота (кесон, різання каменю, приготування асфальту тощо) заборонена жінкам, які працюють на будівельних майданчиках. Вони можуть завантажувати або вивантажувати лише штучні або сипучі матеріали (цегла, пісок, глина) і періодично перевозити на рівній поверхні вантаж не більше 15 кг. Коли жінка піднімає вантаж вище 1,5 м або постійно переміщає його протягом робочого дня, вага вантажу не повинна перевищувати 10 кг.

Вагітним жінкам і жінкам, що мають дітей віком до 1,5 року, забороняється працювати у додатковий (після роботи) і нічний час, а також у вихідні і святкові дні.

Адекватний відпочинок має особливе значення для здоров'я працівника. Відповідно, відпочинок протягом робочого дня, робочого тижня та тривалість щорічної відпустки регулюються законодавством. Протягом робочого дня, але не пізніше ніж через 4 години після його початку, працівники мають право на обідню перерву, яка повинна тривати не менше 30 хвилин. Взимку при температурі нижче -20°C працівники мають додаткову 10-хвилинну перерву на кожну робочу годину. При температурі від -25°C до -30°C , крім надання додаткових перерв, робочий день скорочується на 1 годину, при температурі нижче -30°C заборонено працювати.

Відпустка доступна лише тим працівникам, які пропрацювали в цій будівельній компанії не менше 11 місяців. Тривалість відпустки працівника становить 24 робочі дні. Молоді люди відпочивають лише влітку протягом усього календарного місяця.

Стан охорони праці в будівельних організаціях контролюється: Державним комітетом України з нагляду за охороною праці (Державна інспекція праці), органами санітарно-епідеміологічної служби МОЗ України на місці та технічними інспекціями профспілок та омбудсмени з охорони праці. З цією метою вони регулярно перевіряють будівельні компанії, звертають увагу адміністрації на недоліки в організації заходів з охорони праці, вимагають їх усунення, а також допомагають профспілковим комітетам у роботі з покращення умов праці робітників.

Висновки до розділу V

Охорона праці - це система заходів і правових, соціально-економічних, організаційно-технічних і лікувально-профілактичних засобів, спрямованих на

збереження здоров'я і працездатності людини. В поняття охорони праці входять всі заходи, спеціально розроблені для створення особливих полегшених умов праці для жінок і неповнолітніх, а також для працюючих інвалідів.

До органів, які покликані здійснювати нагляд і контроль за дотриманням законодавства про працю і правил по охороні праці відносять: уповноважені на це державні органи і інспекції, що не залежать в своїй діяльності від підприємств, закладів, організацій і вищестоячих органів (Державний енергетичний нагляд, Державний санітарний нагляд, Державний пожежний нагляд, Державний нагляд за роботою газоочисних і пиловловлюючих установок); професійні союзи, а також підпорядковані їм технічна і правова інспекція праці.

ВИСНОВКИ

У даному кваліфікаційному проєкті була визначена основна функція

Концертно-виставкового комплексу, розвиток культурно-освітнього рівня громадян різної вікової категорії, опанована відповідна нормативно-правова база.

Було розглянуто і вивчено закордонний та вітчизняний досвід проектування виставкових комплексів. На базі отриманих знань, було розроблено концептуальна ідея концертно-виставкового комплексу, який поєднав в собі не одну а відразу декілька функцій.

Головними чинниками, що впливають на створення виставкових комплексів визначають особливості проектування є їх багатофункціональність, концептуальність, динамічність. Для їх формування все більш характерні прогресивні прийоми і тенденції: укрупнення, багатофункціональність, блокування та кооперування, гнучке універсальне використання будівель для різних функцій.

Таким чином, на основі сформованої ідеї були розроблені благоустрій території концертно-виставкового комплексу, просторово конструктивне рішення, планувально-зонавальне рішення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Дмитрієва О.О. Коротка історія мистецтв/ О.О. Дмитрієва. – Вип.2. – К., 2005. – 240 с.
2. Ковешникова Н.А.: Дизайн: история и теория/ Н.А. Ковешникова. – М.: Омега-Л, 2007.-240с.
3. Кордон М.В. Українська та зарубіжна культура: Навчальний посібник/ М.В. Кордон. – 3-тє видання. – К., 2010. – 180 с.
4. Кутейникова Н.О. О международных выставках XIX в./ Н.О. Кутейникова – М., 2010. – 240 с.
5. Лаврентьев А.Н. История дизайна/ А.Н. Лаврентьев. - М., 2006.- 303 с.
6. Левчук Л.Т. Історія світової культури./ Л.Т. Левчук, В.С. Гриценко. – К., 2003. – 320 с.
7. Маслов М. Участь українських кустарів у сільськогосподарських та промислових виставках 19-20 століть [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [//www.buv.gov.ua](http://www.buv.gov.ua)
8. Норман Д. Дизайн промышленных товаров/ Д. Норман. – М.: Вильямс, 2009. – 300 с.
9. Ронин В.К. Россия на Всемирных выставках 1885 и 1894 гг./ В.К. Ронин. – М., 2012. – 180 с.
10. Симчук К.А. Всемирные выставки Парижа XIX века: градообразующая роль и общественное значение / К.А. Симчук // Вестник Челябинского государственного университета. – 2014. - №26. – с. 157-163.
11. Шпаков В.Н. История Всемирных выставок/ В. Н. Шпаков. – М., 2008. – 330 с.
12. Ернст Нойферт. «Будівельне проектування» / Ernst Neufert "BAUENTWURFSLEHRE"

13. В.Р. Раннев «Интерьер: Учеб. Пособие для архит. Спец. Вузов» - М.: Высш. Шк., 1987,-232 с,: ил.
14. Курс «ЄШКО» «Дизайн та оформлення інтер'єру» - Харків, 2006.
15. Журнал «Салон»/лютий, 2007.
16. Benyus Janine M. Biomimicry: Innovation inspired by nature / Janine M. Benyus. – New York: Harper Perennial, 2002. – 301 p.
17. ДБН Б.2.-12: 2019 Планування та забудова територій
18. [ДБН В.2.2-9:2018 Громадські будинки та споруди.](#)
19. ДБН А.2.2-3:2014 Склад та зміст проектної документації на будівництво
20. [ДБН В.1.1-7: 2016. Пожежна безпека](#)
21. ДСТУ Б А. 2.4027: 2008 Система проектної документації для будівництва. Інтер'єри. Робочі креслення.
22. ДНАОП 0.03-3.01-71 - Санітарні норми проектування промислових підприємств.
23. Архитектурная бионика / [Рабинович В.И. и др.]; под. ред. Ю. С. Лебедева. – М.: Стройиздат, 1971. – 269 с.
24. Архитектурное проектирование общественных зданий и сооружений: учебник для вузов / [Адамович В. В. и др.]; под. ред. И.Е. Рожина, А.И. Урбаха. – [2-е изд., перераб. и доп.]. – М.: Стройиздат, 1984. – 543 с.
25. Белько Т.В. Бионические принципы формообразования костюма: автореф. дис. ... канд. техн. наук : 17.00.06. / Белько Татьяна Васильевна. – Москва, 2006. – 20с.
26. Борев Ю. Эстетика: Учебник/ Ю. Борев. - М.: Вища школа, 2002 . – 511с.
27. Буріченко Л.А. Охрана праці: підручник для вузів / Л.А Буріченко, В.Д. Гулевець. – 3-тє вид. – перероб. і доп. – М.: Транспорт, 1993. – 288с.

28. Бхаскаран Л. Дизайн и время: Стили и направления в современном искусстве и архитектуре / Лакшми Бхаскаран. – М.: Арт – Родник, 2006. – 257с.
29. Бычков В. Эстетика: Учебник / В. Бычков. – М.: Гардарики, 2004. – 556с.
30. Гельфонд А. Архитектурное проектирование общественных зданий и сооружений / А.Л. Гельфонд. – М.: Архитектура-С, 2006. – 280 с.
31. Глазер Р. Биология в новом свете / Роланд Глазер. – М. Мир, 1978. – 174
32. Голубева О. Основы композиции / О. Голубева. – М.: Саврог и Г, 2008. – 144 с.
33. Гроссе Э. Химия для любознательных. Основы химии и занимательные опыты / Э. Гроссе, Х. Вайсмантиль. – [2-е изд.]. – Л.: Химия, 1985.
34. Залеський І.І., Клименко М.О. Екологія людини: Підручник / І.І. Залеський, М.О. Клименко. – К.: Академія, 2005. – 288 с.
35. Кащенко О.В. Формоутворення в дизайні та архітектурі на основі моделювання біопрототипів: автореф. дис. ... канд. техн. наук: 05.01.03. / Олександр Володимирович Кащенко. – Київ, 2013. – 33 с.
36. Колотило Д. М. Екологія і економіка / Д.М. Колотило. – К.: 1998
37. Комський М.В. Приєми розвитку аэровокзалов // Архитектура СССР. – 1980. - № 11. – С. 32 – 38.
38. Крайзмер Л.П. Бионика / Л.П. Крайзмер, В.П. Сочивко. – [2-е изд., перераб. и доп.]. – М.: Энергия, 1968. – 112 с.
39. Куренкова Р.А. Эстетика: учебник для вузов/ Р.А. Куренкова. – М.: Владос Пресс, 2003. – 368с.
40. Лінда С. Архітектурне проектування громадських будівель і споруд: навч. посібник / С. М. Лінда. – Львів: Національний університет «Львівська політехніка», 2010. – 608 с.

41. Логвиненко Г.М. Декоративная композиция. Учебное пособие для вузов / Г.М. Логвиненко. – М.: Владос, 2005. – 144 с.
42. Медведев В.Ю. Сущность дизайна: учебное пособие / В.Ю. Медведев. – [3-е изд.]. – СПб.: СПГУТ, 2009. – 110с.
43. Михайленко В.Є. Основи біодизайну: навч. посібник / В.Є. Михайленко, О.В. Кашенко. – К.: Каравелла, 2011. – 224 с.
44. Надиршин Н.М. Параметризм как стиль в архитектурном дизайне // Весник ОГУ. – 2013. - № 1. – С. 53 – 57.
45. Новикова Е. Интерьер общественных зданий: Художественные проблемы / Е. Б. Новикова. - [2-е изд., перераб. и доп.]. – М.: Стройиздат, 1991. – 368с.
46. Переведенцева Л.Г. Микология: Грибы и грибоподобные организмы / Л.Г. Переведенцева. – [2-е изд., перераб. и доп.]. – М.: Лань, 2012. – 272 с.
47. Проектирование современных аэровокзалов / Я. Урман [и др.] // Архитектура СССР. – 1972. - № 3. – С. 40 – 43.
48. Рунге В.Ф. Эргономика в дизайне среды / В.Ф. Рунге, Ю.П. Манусевич. – М.: Архитектура-С, 2005. – 328с.
49. Сантьяго Калатрава в пошуках руху: каталог виставки. – Спб. Издательство Государственного Эрмитажа, 2012. – 264 с.
50. Сомов Ю.С. Композиция в технике / Ю.С. Сомов. - [3-е изд., перераб. и доп.]. – М.: Машиностроение, 1978. – 288 с.
51. Устин В. Композиция в дизайне: методические основы композиционнохудожественного формообразования в дизайнерском творчестве / В. Устин. – М.: АСТ: Астрель, 2007. – 239с.
52. Фиелл Ш. Энциклопедия дизайна: Концепции. Материалы. Стили / Шарлотт и Питер Фиелл. – М.: АСТ Астрель, 2008. – 192 с.

53. Шевнин Ю. Биоморфизм и конструктор эполь // Наука и жизнь. – 2013. - № 3. – С. 66 – 69.
54. Шимко. В. Архитектурно-дизайнерское проектирование. Основы теории (средовой подход): учебник / В.Т. Шимко. – М.: Архитектура-С, 2009. – 408 с.
55. Шубенков М. Структурные закономерности архитектурного формообразования: учеб. пособ. / М. Шубенков. – М.: Архитектура-С, 2006. – 320с.
56. Шумахер Патрик Параметризм - новый глобальный стиль для архитектуры и городского Дизайна// ADArchitectural Design - DigitalCities. – 2009. – Вып. 79 . - № 4. – С. 14 – 23.
57. Gertrude Hals KUBE Art Museum: Gertrude Hals - pillar ease. The thread gravity / exhibition catalog [Елнктронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.artsy.net/artist/gjertrud-hals/works>
58. On the Growth and Form [Електронний ресурс] / D.W. Thompson. - New York: Macmillan, 1942. – 1116 с. – Режим доступу до вид.: <http://archive.org/stream/ongrowthform00thom#page/n3/mode/2up> (15.09.13). – Назва з екрану.
59. The discovery of structural form [Електронний ресурс] / Charles Kemp, Joshua B. Tenenbaum // PNAS. – 2008. – August5. – Режим доступу до журн.: <http://intl.pnas.org/content/105/31/10687.full> (14.09.13). – Назва з екрану.
60. Барчугова Е.В. Параметризм как направление современной проектной деятельности [Электронный ресурс] / Е.В. Барчугова, 2013. – 19 с. - Режим доступу до вид.: <http://www.marhi.ru/AMIT/2013/4kvart13/barchugova/barchugova.pdf> (03.11.14). – Назва з екрану.
61. Лазарев О.І. Сучасний досвід теорії і практики архітектурної біоніки в дизайні [Електронний ресурс] / О.І Лазарев// Вісник харківської державної академії дизайну та мистецтва. – 2008. - №6. - С.33-42.

ЗАКЛАД ВИЩОЇ ОСВІТИ
«УНІВЕРСИТЕТ КОРОЛЯ ДАНИЛА»
ВІДГУК

керівника магістерської кваліфікаційної роботи

Студента Турчин Андрій Іванович

Групи МАД-22 Спеціальність 191 «Архітектура та містобудування»

На тему Концептуальний проект концертно-виставкового комплексу

Актуальність теми. Проектування концертно-виставкового комплексу має свої особливості. Окреслено основні принципи проектування павільйону – врахування архітектурного образу, функціонального наповнення та взаємопов'язаності приміщень. Деталізовано етапи проектування виставкового павільйону: підготовка техніко-економічного обґрунтування; проектування фундаменту, каркасу та даху будівлі; проектування комунікацій (системи опалення, вентиляції, водопостачання, кондиціонування, каналізації) та електричної частини; проектування території, яка прилягає до комплексу.

Самостійність виконання та вміння працювати з літературними джерелами. Опрацьована значна кількість напрацювань з означеної проблематики, здійснено аналіз та структурування даних, що підтверджує вміння працювати з літературними джерелами.

Рівень творчої роботи та вміння порівнювати й аналізувати варіанти рішень, вибрати оптимальні. При проектуванні концертно-виставкового комплексу розкрито особливості підготовки ТЕО, проектування фундаменту, каркасу та даху будівлі. Розкриття проблематики підтверджує фаховий рівень творчої майстерності, вміння вибрати оптимальні рішення.

Рівень теоретичної та практичної підготовки, конструкторські навички, технічна ерудиція. Проектні рішення проектування виставкового павільйону свідчать про наявність відповідних конструкторських навичок і технічну ерудицію.

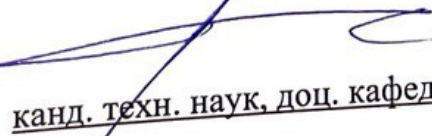
Позитивні аспекти. Це завершена, самостійна кваліфікаційна праця.

Недоліки. Недоліків не виявлено.

Цінність теоретичних висновків та практичних рекомендацій, можливість впровадження у виробництво. Основні положення дослідження можуть бути використані в процесі проектування концертно-виставкових комплексів.

Загальна оцінка проекту (роботи) та рекомендації щодо допуску до захисту в ЕК. Магістерська робота рекомендується до захисту та заслуговує високої оцінки.

Керівник

Габрель Михайло Миколайович,
канд. техн. наук, доц. кафедри архітектури та містобудування

ПЛАГІАТ

метадані

Заголовок

КОНЦЕПТУАЛЬНИЙ ПРОЕКТ КОНЦЕРТНО-ВИСТАВКОВОГО КОМПЛЕКСУ

Автор

Турчин А.І. Науковий керівник / Експерт

підрозділ

King Danylo University

Тривога

У цьому розділі ви знайдете інформацію щодо текстових спотворень. Ці спотворення в тексті можуть говорити про МОЖЛИВІ маніпуляції в тексті. Спотворення в тексті можуть мати навмисний характер, але частіше характер технічних помилок при конвертації документа та його збереженні, тому ми рекомендуємо вам підходити до аналізу цього модуля відповідально. У разі виникнення запитань, просимо звертатися до нашої служби підтримки.

Заміна букв		10
Інтервали		0
Мікропробіли		0
Білі знаки		0
Парафрази (SmartMarks)	a	231

Обсяг знайдених подібностей

Коефіцієнт подібності визначає, який відсоток тексту по відношенню до загального обсягу тексту було знайдено в різних джерелах. Зверніть увагу, що високі значення коефіцієнта не автоматично означають плагіат. Звіт має аналізувати компетентна / уповноважена особа.

